

บทนำที่หนึ่ง

เหม็นตฤดู รัชสมัยพระเจ้าโจวปีที่ยี่สิบสี่ จั้นโหว¹ ประชวรหนัก
ครานั้นเสนาบดีจากสี่ตระกูลอันได้แก่ จ้อ จ้าว หาน และเว่ย ผู้กุม
อำนาจการปกครองแคว้นจั้น ได้เข้าพิธีสักการะฟ้าประจำฤดูหนาว ณ แท่น
บูชานอกเมืองแทนผู้ครองแคว้น
เมื่อพิธีเสร็จสิ้น ชินเจียง² อันเป็นเมืองหลวงแห่งแคว้นจั้นก็พลันถูก
ความมืดมิดเข้าปกคลุม สามสิบหิวามีพบตะวัน สามสิบราตรีไร้จันทร์
พงศาวดารแคว้นฉีบันทึกคำทำนายเอาไว้ว่า
‘लगแห่งอาเพศ สี่ตระกูลขุนนางมีรัฐสูงต่ำ แคว้นจั้นจักถึงกาลล่มสลาย’

วันที่สามสิบเอ็ด หลังเสนาบดีจากสี่ตระกูลทำพิธีสักการะฟ้าประจำ
ฤดูหนาวแทนจั้นโหว วันนี้เป็นวันที่หนาวเย็นที่สุดนับตั้งแต่เมืองชินเจียง

¹ การปกครองในยุคขงจื๊อ (ซุนชิว) – รัชรัฐ (จั้นกั๋ว) เป็นการปกครองแบบศักดินา
แต่ละแคว้นมีผู้ปกครองเป็นของตนเอง โดยผู้ปกครองแคว้นจะมีชื่อตำแหน่งเป็น กง
(เจ้าพระยา) โหว (พระยา) หรือหวาง (อ๋อง) และอยู่ภายใต้อำนาจของกษัตริย์แห่งราชวงศ์
โจวอีกชั้นหนึ่ง

เข้าสู่ฤดูหนาว ทั้งที่ไร้มไรฝน และไร้หิมะ ทว่ากลับหนาวเหน็บเหลือประมาณ กระทั่งใช้มือปิดหน้าหายใจยังทำให้อวัยวะภายในหนาวเยือก ตันฉัตรจินอายุ ร้อยปีซึ่งขึ้นอยู่ทางทิศตะวันตกของวังหลวง ผลัดใบแห่งกรบรวงจนหมดต้น ไปเมื่อหลายเดือนที่แล้ว รวากับมันจำได้อย่างแจ่มชัดว่าในปีก่อน เมืองซินเจียง ยามนี้มีหิมะตกไปแล้วหลายครา

ราตรีนั้นฟ้าแปรปรวนนัก พายุหิมะเข้าโอบล้อมเมือง จวนสองหลังซึ่ง มันปกปักรักษาทั้งชีวิตถูกทหารกลุ่มใหญ่บุกเข้าโจมตี ท่ามกลางหิมะโปรยปราย เด็กและสตรีที่วิ่งออกจากจวนยังมีทันได้มองหาทางหนีที่ถูกบันคอปลิตซีพด้วย คมดาบไปเสียก่อน

ธารน้ำแข็งจากหยาตโลहित ภูเขาหิมะจากกองซางศพ สงครามกลาง เมืองซินเจียงทำให้หกตระกูลเสนาบดีแห่งแคว้นจิ้นเหลือเพียงสี่ตระกูล

อาจเพราะคิณั้นหิมะตกหนักเกินไป ฤดูหนาวปีนี้หิมะซึ่งควรจะปกคลุม อยู่ทั่วเมืองหลวงแคว้นจิ้นจึงไม่ตกลงมาเสียที คล้ายว่าท้องนากำลังเก็บกัก พลังไว้ ยิ่งอดกลั้นอากาศก็ยิ่งหนาว

เต้าจื่อผู้นำกลุ่มกองโจรทั่วแผ่นดินมิกลัวความหนาว กระทั่งอาบน้ำใน บ่อน้ำแข็งหลังร่ำสุราจนอีกเหมกก็เคยทำมาแล้ว ทว่าคราวนี้ยามเมื่อถือดาบยาว ซึ่งมีหยาตโลहितไหลอาบยืนอยู่หน้าประตูห้องลับของจวนสกุลจื่อ เขากลับรู้สึก ว่าหัวใจที่ร้อนรนดังถูกเผาผลาญตลอดสามเดือนพลันแช่แข็ง ก่อนจะร่วงหล่น แตกกระจายเป็นเศษน้ำแข็งชิ้นเล็กชิ้นน้อย

นอกเมืองหลวงแคว้นหลู่ ท่ามกลางคลื่นน้ำขนาดใหญ่ซึ่งมีวนซัดอยู่ใน แม่น้ำซื่อ³ เขาใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน หลอกเอาบุญแก่ห้องลับของจวนสกุลจื่อมา จากมือกองซูปัน⁴ กว่าร้อยราตรีที่ผันผ่าน บุญแก่ประหลาดดอกนี้เป็นดังแผ่น

² เมืองหลวงของแคว้นจิ้น ในช่วงปลายยุควสันตสารท ปัจจุบันอยู่ในมณฑลส่านซี

³ แม่น้ำในเขตมณฑลซานตง

⁴ อีกชื่อหนึ่งของ ‘หลู่บัน’ ช่างไม้ผู้เลื่องชื่อแห่งแคว้นหลู่ ได้รับการยกย่องให้เป็นเทพแห่ง ช่างไม้ งานวิศวกรรม และสถาปัตยกรรม

เหล็กร้อนซึ่งคอยแผดเผาความปรารถนาในส่วนลึกที่สุดของใจเขาให้ลุกโชน ความคิดและจินตนาการเกี่ยวกับห้องลับเหล่านั้นได้ล้นไปมาอย่างเฝ้าฝันอุปมาว่าคล้ายกับมือเรียวงามของนางระบำแห่งแคว้นเจิ้ง จนเขาไม่อาจชมตาหลับลงได้ เขาต้องเดินทางไปแคว้นจิ้นเพื่อไปยังเมืองชินเจียง แม้ข้างประตูเมืองจะมีการติดประกาศรางวัลนำจับตัวเขาไว้ก็ตาม

ปลายฤดูใบไม้ร่วง หมูปักขาบินลงทางใต้ หยาดพิรุณแห่งฤดูหนาวพร่างพรमไม่ขาดสาย

เมื่อรองเท้าที่สวมขาดไปเป็นคู่ที่หก ในที่สุดเขาก็เดินทางจากเมืองชวีฟู่⁵ มาถึงเมืองชินเจียง เขาค้นหาห้องลับซึ่งซ่อนอยู่ใต้พื้นจนสกุลจื้ออันลึกลับซับซ้อนราวกับเขาวงกตจนพบ ในราตรีนี้เขาสังหารทหารอารักขาไปสี่สิบนาย และหญิงรับใช้ผู้เฒ่าสามนางที่บังเอิญมาพบเข้า ทั้งยังหลาญกับดักไปอีกเจ็ดแห่ง กว่าจะได้ใช้กุญแจของกงซุนปันเปิดประตูหินหนาครั้งฉื่อ⁶ ซึ่งอยู่ตรงหน้าบานนี้

แล้วทรัพย์สินสมบัติที่คนสกุลจื้อสะสมมากกว่าชั่วห้ารุ่นเล่า กระบี่เขี้ยว⁷ ของสกุลฟ่านซึ่งสูญหายไประหว่างสงครามนองเลือดเล่มนั้นอยู่ที่ใดกัน ม้วนคัมภีร์ที่หลี่เออร์⁸ เขียนไว้ก่อนชั่ววุ่นไปหานกู่กวน⁹ ก็ควรอยู่ที่นั่นมีใช่หรือ จื่อลั่วผู้นำสี่ตระกูลเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่แห่งแคว้นจิ้นส่งคนเดินทางไปยังแคว้นหลู่อันห่างไกล เพื่อขอให้คนของตระกูลกงซุนสร้างสลักกลอน หรือเพียงเพื่อ...

⁵ เมืองหลวงแคว้นหลู่ ปัจจุบันอยู่ในมณฑลซานตง

⁶ หน่วยวัดของจิ้น 1 ฉื่อ ยาวประมาณ 22.7 - 23.1 เซนติเมตร

⁷ หรือกระบี่เขี้ยวหนวยวนเซียววี่ ชื่ออาวุธเทพในตำนานของชาวจีน ตั้งขึ้นจากชื่อของหวงตี้หรือกษัตริย์พระองค์แรกในตำนานของชาวจีน กับชื่อของจักรพรรดิพระองค์แรกแห่งราชวงศ์เซี่ย ซึ่งเป็นผู้สืบทอดกระบี่ต่อจากหวงตี้

⁸ ชื่อเดิมของ 'เล่าจื้อ' ปรมาจารย์แห่งลัทธิเต๋า

⁹ ชื่อเรียกพื้นที่เขตเมืองหลังเป่า มณฑลหูหนานในปัจจุบัน มีตำนานเล่าว่าเล่าจื้อเบื่อหน่ายความเสื่อมโทรมของราชวงศ์ได้ชั่ววุ่นเดินทางไปยังทิศตะวันตก เขาเขียนคัมภีร์ห้าพันตัวอักษรที่ชื่อ เต๋าเต๋อจิง ให้ชายผู้หนึ่งที่หานกู่กวน ก่อนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย

เป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้แน่!

สลักกลอนเจดขึ้น ประตุนั้นตำหนาค้างขึ้น ผันประดับทองคำ และ เพดานสลักคาถา ในห้องลับซึ่งเต็มไปด้วยกับดักอันตรายนี้ แม้ไม่มีสมบัติเลิศล้ำพิสดาร ก็ควรจะขังหญิงสาวผู้งามพิสุทธิ์ไว้สิ แต่... นี่นับเป็นอันใดกัน!

ใครๆ ต่างก็รู้ว่าครั้งฤดูหนาวในรัชสมัยพระเจ้าโจวปีที่สี่สิบสาม จี้อลัวมหาเสนาบดีแห่งแคว้นจิ้นได้นำกำลังทหารคนสนิทสามพันนายบุกโจมตี จวนของฟานจีเชื้อเสนาบดีแคว้นจิ้น เพียงราตรีเดียว สิ่งของในหอสมบัติ ตระกูลฟานก็ถูกขนไปจนหมด นอกจากสมบัติสามสิบชิ้นที่นำขึ้นถวายจิ้นโจว แล้ว จง¹⁰ หรือหยกทำนายสมัยราชวงศ์ซาง กระบี่เขวียนหยวนเซียอวี่ และ กระบอกหยกวีของพระเจ้าโยว¹¹ ต่างก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

ครั้งปีหลังจากนั้นข้าลือว่าจี้อลัวแอบสั่งการให้ช่างฝีมือดีสร้างห้องลับ ขึ้น ทั้งยังขอให้ช่างตระกูลกงซุนแห่งแคว้นหลู่สร้างสลักกลอนเจดขึ้นด้วย ไม่มี ผู้ใดรู้ตำแหน่งที่ตั้งของห้องลับนี้ ผู้ที่รู้ต่างก็ถูกบั่นคอตัดลิ้น กลายเป็นวิญญาณ เร่ร่อนไปจนสิ้น

ทำการใหญ่โตถึงเพียงนี้... เพียงเพื่อกักขังสตรีตั้งครรภ์และเด็กน้อย ไกล่ตายคนหนึ่งให้เห็นอยู่ตรงหน้านั้นะหรือ!

แต่จี้อมีอาจเข้าใจได้ เดินเข้าไปเคาะทุบผนังรอบห้องลับอย่างไม่ถอดใจ คิดอยากหาทางลับอื่นที่อาจมีสมบัติมหาศาลซ่อนอยู่ มาอธิบายทุกสิ่งที่อยู่ ตรงหน้า

เวลานั้นห้องภาเหนือเมืองหลวงแคว้นจิ้น จันทรเสี้ยวโค้งอวดตะขอ พลันแหวกผ่านเมฆครีมนหนาแน่นทั่วฟ้ามาปรากฏอยู่เหนือยอดเขา สาดแสง ลงมายังสรรพสิ่งใต้หล้า คำสาปแห่งความมืดมิดตลอดสามสิบวันของเมือง

¹⁰ เครื่องหยกของชาวจิ้นโบราณ รูปทรงสี่เหลี่ยม มีรูกลมตรงกลาง

¹¹ หรืออีกนาม 'โจวโยวหวาง' กษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์โจวตะวันตก เป็นผู้นำความ วิบัติมาสู่ราชวงศ์โจวตะวันตกเนื่องจากไม่สนใจบ้านเมือง ลุ่มหลงนารี

ซินเจียงลี้สุดลงอย่างเจียบังน แสงจันทร์ซึ่งมิได้พานพบเป็นเวลานานนำพา
อากาศเย็นขึ้นเคลื่อนมาตามช่องระบายอากาศเหนือห้องลับ มันทิวาสสะอาด
ราวกับเกล็ดหิมะ ทั้งยังหนาแน่นคล้ายหมอกควัน บนผนังดินสีดำซึ่งประดับ
รูปหล่อโลหะปรากฏภาพใบหน้าสัตว์ร้ายขนาดใหญ่โผล่ขึ้นภายใต้แสงจันทร์
สลัวราง ดวงตาบูดโปน ปากรูปสี่เหลี่ยม ลูกแก้วสีเขียวหยกถูกมันคาบในปาก
เต้าจื่อจต้องไปหน้าสัตว์ร้ายแสนประหลาดตรงหน้า ก่อนจะหยุดฝีเท้าซึ่งกำลัง
เดินค้นหา

แล้วก็พลันรู้สึกว่าเขาอาจถูกหลอกเสียแล้ว... ถูกผู้อื่นหลอก หรืออาจ
เป็นตัวเขาที่หลอกตัวเอง

ห้องลับของจวนสกุลจื่ออาจมีเคยมีทรัพย์สินล้ำค่ากองเท่าภูเขา หรือ
สมบัติในตำนานอันสาบสูญ ตลอดจนสิ่งที่มีอยู่ก็เพียงแค่อสูรและเด็กน้อยตรง
หน้าเขาเท่านั้น

คนทั้งสองนี้เป็นใครกัน เหตุใดผู้กุมอำนาจแคว้นจิ้นอย่างจื่อลั่วจึงสร้าง
ห้องลับเช่นนี้ไว้ใต้ห้องนอนตนเอง เหตุใดจึงต้องใช้วิชาลึกลับซึ่งแก้ได้ยากที่สุดใน
แผ่นดินมากักขังพวกเขา

หรือพวกเขาจะเป็นเทพเจ้าซึ่งจุติลงมายังโลกมนุษย์ ไม่ก็เป็นปีศาจเขา
ซึ่งกินคนเป็นอาหาร...!

ความสงสัยที่อัดแน่นระบับความโกรธซึ่งกำลังพลุ่งพล่าน เต้าจื่อค่อยๆ
เดินเข้าไปใกล้เงาตะคุ่มซึ่งขดตัวอยู่ที่มุมผนัง “พวกเจ้าเป็นใคร ไยจื่อลั่วจึงขัง
เอาไว้ที่นี่” เขาเอ่ยถามด้วยภาษาแคว้นจิ้นที่ตนเองไม่คุ้นเคยนัก

“แล้วท่านเล่าเป็นใคร ไยจึงมาที่นี่” เสียงแหบแห้งของสตรีผู้นั้นดังขึ้น
ในห้องลับอันแสนคับแคบ

“ข้านะหรือ เกรงว่าคงมีสตรีใดอยากได้อินชื้อข้าหรือ” เต้าจื่อหัวเราะ
อย่างเย่อหยิ่ง

“ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร ขอเพียงพาพวกเราออกไปได้ ข้าจะให้ทุกสิ่ง
ที่ท่านต้องการ” สตรีนางนั้นเงยหน้าขึ้น แสงจันทร์ส่องกระทบบำ ผมยาวดำ

สลายเกิดประกายสีเงินเล็กๆ ดังธารน้ำใสซึ่งไหลลดเคี้ยวไปจดปลายเท้าชายหนุ่ม

เต้าจื้อนึกอยากหัวเราะ แล้วก็พลันคิดถึงพระสนมซึ่งเคยพบในวังของพระเจ้าโจวขึ้นมา ยามเมื่อสตรีในอาภรณ์หลุดลุ่ยนางนั้นเอ่ยขอร้องเขา คล้ายน้ำเสียงจะไม่หนักแน่นถึงเพียงนี้

“ข้านี้ก็ไม่ออกจริงๆ วาบนโลกใบนี้มีสิ่งใดที่ข้ามิอาจหามาและเจ้าสามารถมอบให้ข้าได้ เช่นนั้นมิสู้เจ้าลองบอกข้าดู” เต้าจื้อย่อกายลงพลงยืหน้าเข้าไปใกล้นาง มิอาจปฏิเสธว่านางคือสตรีที่งดงามมากผู้หนึ่ง หากมิได้พอมแห่งเช่นที่เป็นอยู่ที่นี่ หากกรรมของนางมิได้อุ้มเลือดเนื้อเชื้อไขผู้อื่น นางอาจเป็นสตรีที่งดงามที่สุดที่เขาเคยพบ

ภายใต้แสงจันทร์อันสลัวราง เพียงนางขมวดคิ้วอันโค้งเรียวนั้นเล็กน้อยก็เพียงพอที่จะให้เหล่าสตรีเฝ้าบางร่างน้อยบนถนนในเมืองเหิงฮอตกด้วยความละอาย

“ข้าคิดว่า... สิ่งที่ท่านต้องการคือสมบัติล้ำค่าในหอสมบัติตระกูลฟาน”

อาจเป็นเพราะความตื่นเต้น หรือเพราะลมหนาวที่พัดเสียดแทงผิวภายในห้องใต้ดินแห่งนี้ เสียงของนางจึงค่อนข้างพร่าลั่นคล้ายดอกหยางฮวา¹² ที่หล่นกระทบไหล่หลังต้องหยาดพิรุณในเดือนสาม ทั้งยังแผ่ลมหายใจอันไร้ซึ่งความหวัง และกลิ่นหอมเย้ายวนของความเจ็บปวดเจียนจะขาดใจ ในช่วงหนึ่งเขาถึงกับนิ่งงัน ขณะที่นางใจเย็นราวกับสายน้ำ

ผ่านไปครู่ใหญ่ เต้าจื้อก็ยืนตามตาบไปเชยคางของนางซึ่งขยับลงต่ำเรื่อยๆ ก่อนจะเอ่ยอย่างเย้ยหยัน “เงยหน้าขึ้น เจ้าไม่มองตาข้าแล้วจะคาดหวังว่าข้าได้อย่างไร”

“ใจของท่าน...”

ปลายจมูกชายหนุ่มอยู่เหนือปลายจมูกนาง ลมหายใจร้อนผ่าวกระทบ

¹² ดอกของต้นหลิว มีน้ำหนักเบา ลักษณะคล้ายปุยพู่กันสีขาว

ริมฝีปากอันเย็นเฉียบของนาง หญิงสาวอยากจะขยับหนี หากเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อนนางคงหลบหนีไป แล้วคนผู้นั้นก็คงจะฆ่าชายตรงหน้านี้

ยามนั้นนางยังมีคนผู้นั้น มีงานซึ่งสวยงามที่สุดในแผ่นดิน แต่เวลานี้นางราวกับอยู่ในนรก จึงหาได้ใส่ใจว่าผู้ใดจะเสียมารยาทด้วย หาได้ใส่ใจว่าชายตรงหน้าต้องการสิ่งใด หากเป็นไปได้นางก็อยากจะสอดมือเข้าไปในอ้อมอกกรุ่นร้อนของเขาเสียด้วยซ้ำ แท่งนี้วให้ทะลุผิวหนัง กระดูกละเอียด เพื่อสัมผัสหัวใจเขาให้แน่ชัด

หญิงสาวมองจับจ้องดวงตาเต๋าจื่อ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึก “ภาษาแคว้นจิ้นของท่านแฝงสำเนียงชาวหลู่ ในเมื่อท่านมีบุญเจตนาพิเศษซึ่งตระกูลกงซุแห่งแคว้นหลู่ประดิษฐ์ขึ้น ท่านสมควรจะแก้ผ้าของชาวหลู่ ดังนั้นท่านจึงเป็นชาวหลู่ แคว้นหลู่ห่างไกลจากแคว้นจิ้นมากกว่าพันลี้ ท่านใช้สารพัดวิธีเพื่อบุกเข้ามาที่นี่ มิได้ขาดแคลนทรัพย์สิน เพราะสิ่งที่อยู่ในห้องนอนของจื่อลั่วก็คือของมีค่า สิ่ง... สิ่งที่ท่านต้องการคือหยกทำนายสมัยราชวงศ์ซาง”

“ผิดแล้ว” เต๋าจื่อส่ายหน้า “หยกทำนายเป็นของดีก็จริง แต่เรื่องเคราะห์กรรมดีร้ายนั้นข้าถามเพียงตนเอง หาได้เคยถามฟ้าหรือสวรรค์”

เมื่อทอดสายตาไปยังแคว้นต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ แม่ทัพ ขุนนาง หรือชาวบ้าน ผู้ใดบ้างไม่เคารพลิขิตสวรรค์ ผู้ใดบ้างไม่เกรงกลัวภูตผี ชายผู้นั้นกลับแตกต่าง หรือก็คือเหตุผลที่สวรรค์ให้เขามาปรากฏกายอยู่ที่นี้ในราตรีนี้

หญิงสาวระบับความปีติในใจและเอ่ยขึ้น “หากท่านหาได้ต้องการหยกทำนาย เช่นนั้นข้าสามารถมอบกระบี่เซียววี่ให้ท่าน เป็นกระบี่ซึ่งเซียวหนวน¹³ สร้างขึ้นจากทองแดงบนเขาโส่วซาน¹⁴ ที่เหล่าเทพเซียนนำมาถวาย”

เต๋าจื่อยกไหล่พลางเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “กระบี่เลื่องชื่อในแผ่นดินต่างก็

¹³ ชื่อของหวงตี้หรือกษัตริย์พระองค์แรกในตำนานของชาวจีน

¹⁴ ชื่อภูเขาในเขตมณฑลเหอหนาน มีตำนานเล่าว่าหวงตี้พระองค์แรกของจีนเสด็จขึ้นขี่มังกรจากโลกมนุษย์ไปสู่สวรรค์จากภูเขาลูกนี้

ถูกตีด้วยมือมนุษย์ เทพองค์ใดจะยินดีทำงานหนักจนเหงื่อไหลไคลย้อยเช่นนั้น แต่ถ้าว...” สีหน้าเขาพลันแปรเปลี่ยน “หากเจ้าสามารถบอกที่เก็บกระบี่เขี้ยวให้ข้า ข้าก็สามารถพาเจ้าออกไปได้”

“จริงหรือ” หญิงสาวยินดีเป็นล้นพ้น “ยอดบุรุษกล่าววาจาแล้ว...”

“ข้าก่อน! ผู้ใดกล่าวว่าข้าเป็นยอดบุรุษ” คิ้วขวาของเจ้าจื่อเล็กขึ้นน้อยๆ ขณะเอ่ยขำจากหญิงสาว “เจ้าบอกข้ามาก่อนว่าเจ้าเป็นใคร” สมบัติล้ำค่าสองชิ้นในได้หล้า คิดครอบครองเพียงหนึ่งก็นับเป็นความหวังที่สูงเกินเอื้อมแล้ว สตรีผู้นี้กลับเอ่ยเสนอทั้งสองสิ่งอย่างง่ายดาย แท้จริงแล้วนางคือผู้ใดกันแน่ “เจ้าคือ... สตรีของฟานจี้เซ่อรี” เขาเอ่ยถาม

“ไม่ใช่”

“ของจิงลิ่งอิน?”

“ไม่ใช่”

“เช่นนั้นเขาเป็นบุตรชายผู้ใด” เจ้าจื่อเย่นมือไปเขย่าร่างเด็กน้อยซึ่งหลับอยู่ในอ้อมแขนหญิงสาว คิ้วขมวดขึ้นน้อยๆ ทว่านางกลับมิหันได้สังเกต

“บิดาของเขาหาใช่หูกเสนาบดีแห่งแคว้นจิ้น เขาคือ...”

“ช่างเถิด เจ้าไม่ต้องบอกข้า” หญิงสาวกำลังจะอธิบาย แต่เจ้าจื่อกลับสะบัดแขนเสื้อและลุกขึ้น “น่าเสียดาย หากเป็นยามปกติ เพียงเจ้าบอกเบาะแสของสมบัติชิ้นใดชิ้นหนึ่งให้ข้า ข้าก็จะพาเจ้าออกไป แต่ตอนนี้ไม่ดีกว่า ข้าขอตัวก่อน ไม่ต้องมาส่ง”

“เพราะเหตุใดกัน!” ใบหน้าหญิงสาวพลันเปลี่ยนสี ก่อนตรงเข้าหมายรั้งแขนเสื้อชายหนุ่ม

แต่ก็ต้องจใจ ด้วยนางกำลังตั้งครม ทั้งในอ้อมแขนยังอุ้มลูกน้อยซึ่งกำลังหลับใหล จึงยังไม่ทันได้สัมผัสแขนเสื้อของเขาก็ลืมนไปเสียก่อน

“ท่านแม่...” เด็กชายผู้อยู่ในห้วงนิทรตกใจตื่น ทันทีที่ลืมตาขึ้นก็ร้องเสียงหลงพลางถดตัวเข้าหาหญิงสาวทั้งที่ยังไม่ทันมองเห็นสิ่งใดชัดเจน

ร่างกายหญิงสาวหนักรุก จึงมีอาจลุกขึ้นได้ทันที เด็กชายคลานอยู่บน

พื้นพลาออกแรงทั้งมือและเท้า คล้ายต้องการขุดหลุมเพื่อเข้าไปหลบอยู่ใต้รางมารดา

เต้าจื่อมีอาจทนมองภาพความวุ่นวายนี้ จึงยื่นมือไปคว้าตัวเด็กชายขึ้นมา ช่วงขณะนั้น เสียงกรี๊ดร้องอย่างหวาดกลัวของเด็กชายพลันดังก้องไปทั้งห้องลับ

“หยุดร้องเสียที หากยังร้องอีก ข้าจะสับตัวเจ้าไปเลี้ยงสุนัข!” เต้าจื่อใช้มือหนึ่งปิดปากเด็กชาย ขณะที่มืออีกข้างจับตัวเขาถอดเสื้อผ้าออก ก่อนจะโยนไปที่ผนังห้อง “ดูชะ เขาคือเหตุผลที่ข้ามีอาจพาเจ้าออกไปได้”

“อาหลิ!” หญิงสาวเรียกเด็กชายเสียงหลง ตรงเข้าไปรวบตัวเขาที่กำลังหวาดผวามากอดไว้แน่น

แผ่นหลังของเด็กชายเปลือยเปล่าอยู่ภายใต้แสงจันทร์สลัว กลิ่นหอมประหลาดของยาชนิดหนึ่งผสมกับกลิ่นคาวเลือดเสียดจมูกกลอยคลุ้งไปทั่วห้องลับ บนแผ่นหลังผอมแห้งจนกระดูกสันหลังโผล่โปน ปรากฏรอยแผลจากของมีคมกระจายไปทั่ว ทั้งแผลเก่าแผลใหม่ แผลตกสะเก็ด กระทั่งแผลที่กำลังเน่า ผสมปนเปกันคล้ายใยแมงมุมสีแดงเข้มซึ่งกำลังรัดพันร่างเด็กน้อยตรงหน้า

เต้าจื่อไม่ชอบเด็ก ทว่าเขาก็ไม่นิยมให้ผู้อื่นโหดเหี้ยมทารุณต่อเด็กเช่นนี้

เขาโยนเสื้อผ้าของเด็กชายไปให้ ก่อนหันหน้ามาเอ่ย “ข้าหาได้เป็นคนฉลาด แต่ก็พอรู้เรื่องราวแปลกประหลาดในแต่ละแคว้นอยู่บ้าง เดือนก่อน จื่อลั่วประมุขสกุลจื่อเป็นเพียงคนใกล้ตายเท่านั้น วันนี้ข้ากลับมีกำลังวังชา เปิดจวนจัดงานเลี้ยงรับรองเหล่าขุนนางต้าฟู¹⁵ ในแคว้นจิ้น คงเพราะอาศัยบุญวาสนาของมณูษย์ยาตัวน้อยนี้

¹⁵ ตำแหน่งขุนนางในสมัยราชวงศ์โจวตะวันตก มีลำดับขั้นต่ำกว่าเสนาบดี (ซิง) แต่สูงกว่าชื่อ

“หากสิ่งที่ข้าหยิบไปในวันนี้คือกระบี่เขี้ยววี่ อย่างมากจ้าวก็คงส่งคนออกไปไล่จับข้านอกเมือง หากจับไม่ได้ ผ่านไปปีสองปีก็คงปล่อยวาง แต่ถ้าวันนี้ข้าขโมยมนุญญาของเขาไป ก็เท่ากับต้องการปลิดชีวิตของเขา หากเขาตายอำนาจหลักในแคว้นจิ้นจะตกไปอยู่ในมือสกุลจ้าว ถึงยามนั้น เกรงว่าคนทั้งตระกูลจ้าวจะพ้อมใจกันล่าหัวข้า ข้าเป็นดั่งปีศาจร้าย มิใช่ยอดบุรุษ เพียงฆ่าผู้อื่นหาให้ช่วยเหลือผู้อื่น และยังไม่คิดช่วยผู้ซึ่งจะนำความเดือดร้อนมาให้ เจ้าไม่ต้องบอกเบาะแสของกระบี่เขี้ยววี่ให้ข้ารู้หรอก”

“ท่านแม่ เขาเป็นใคร” หลังจากได้ยินวาทะยาวเหยียดของเต้าจื่อ เด็กชายก็หันกลับมา บนอกที่หนุนขึ้นเล็กน้อยของเขาปรากฏรอยแผลอาบเลือดขนาดใหญ่หนึ่งกำปั้นซึ่งยับเยินเคลื่อนตามจังหวะหายใจ

“เจ้าเจ็บหรือไม่” เต้าจื่อใช้ปลายนิ้วแตะบาดแผลบนอกเด็กชาย เนื้อก้อนหนึ่งถูกคว้านออกไปจากบริเวณนั้น

“เจ็บ...” เด็กชายขบขันที่กำลังสั่นเทาหลังพยักหน้ารับ

“เฮ้อ... แท้จริงแล้วข้าสามารถปลิดชีพเจ้าได้ในดาบเดียวเพื่อช่วยปลดปล่อยเจ้า น่าเสียดายเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าเจ้าหรือช่วยเจ้า ข้าล้วนมีอาจทำได้” เต้าจื่อโน้มกายลงและยื่นมือไปตบศีรษะเด็กชายเบาๆ

เด็กชายหลับตาลงเล็กน้อยตามสัญชาตญาณ เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้งราคนตรงหน้าก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยเสียแล้ว ราวกับว่าในราตรีนี้เขาไม่เคยปรากฏตัวมาก่อน

“ปีศาจร้าย... เต้าจื่อ! หลิวเซียจื่อ! เจ้าติดค้างชีวิตสกุลหูของข้าอยู่คราหนึ่ง” เสียงตะโกนด้วยความทุกข์ระทมของหญิงสาวพลันดังขึ้นในห้องลับ

ทว่าเวลานี้หาได้มีผู้ใดส่งเสียงตอบรับนางแล้ว ห้องใต้ดินอันมืดมิดตกอยู่ในภาวะว่างเปล่าแห่งความเงียบงันอีกครั้ง

นางจำเขาได้... นางควรจะหนีออกมานอกจากเขาแล้วยังมีผู้ใดที่สามารถหาบุญแฉงของกงซุ่ป็นมาได้ อีก นอกจากเขาแล้ว ยังมีจอมโจรแคว้นไต้ที่กล้าต่อกรกับสกุลจ้าว น่าเสียดายที่ทุกอย่างสายเกินไป นางสูญเสียความหวัง

สุดท้ายของตนเองไปเสียแล้ว

“ท่านแม่ เขาไปแล้วหรือ เขามีใช้คนที่ท่านพ่อส่งมาช่วยพวกเราหรือ”
เด็กชายเงยหน้ามองมารดาอย่างสับสน

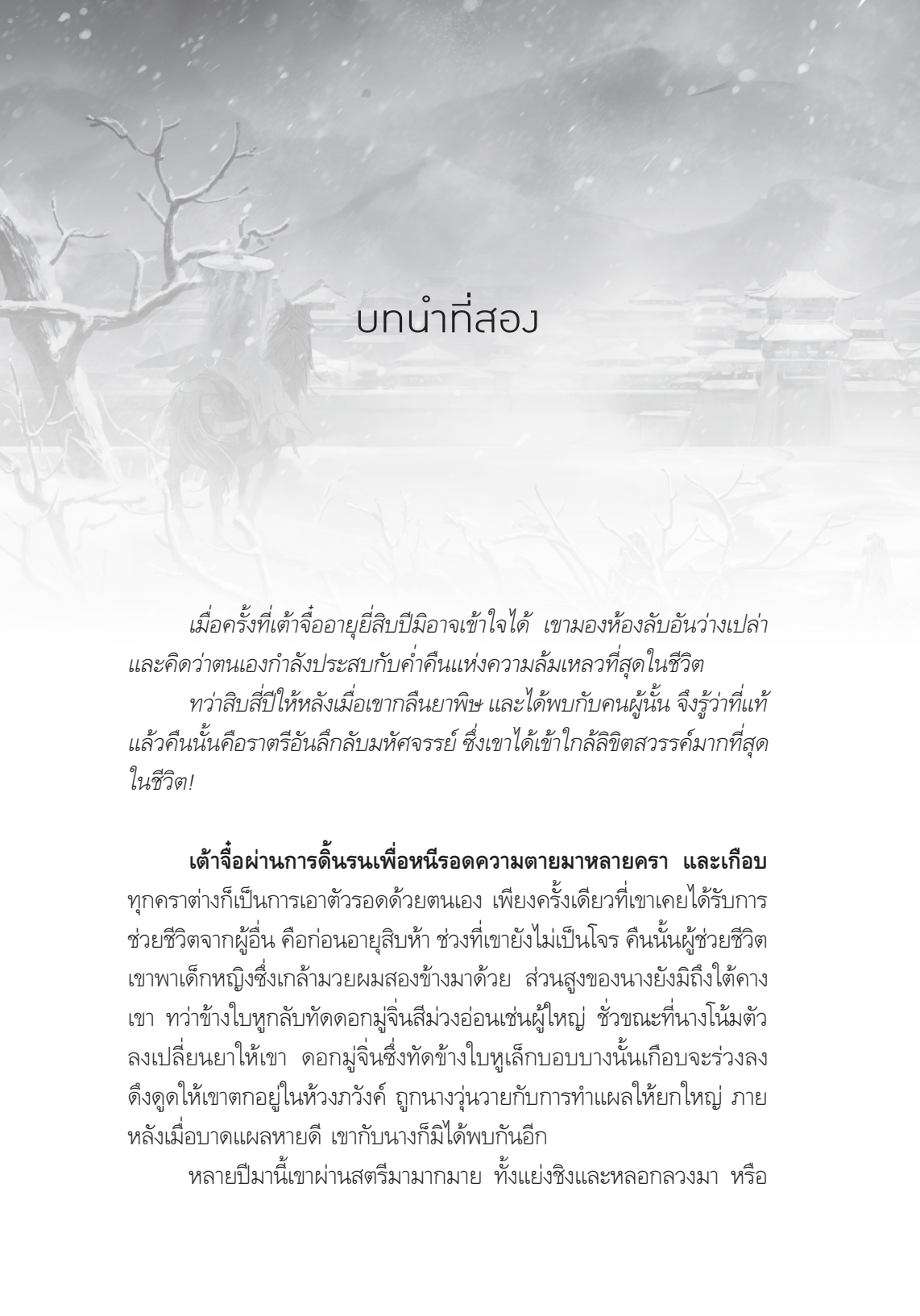
หญิงสาวประคองท้องที่รู้สึกเจ็บน้อยๆ พลงยื่นมือไปโอบศีรษะ
เด็กชาย นางมีรู้ว่าควรจะอธิบายอย่างไร นับตั้งแต่ที่นางตั้งครรภ์ นับตั้งแต่ที่
ข้างสุสานบรรพบุรุษสกุลหูเกิดไฟลึกลับสืมรกตต้นนั้น นับตั้งแต่ที่พวกเขา
จุดไฟเผาดอกมู่จิน¹⁶ พันต้นของนาง ก็มีหลากหลายเรื่องราวซึ่งนางมีอาจ
อธิบายได้อีก

“เขียนหยุด¹⁷ แห่งสกุลหู? เจ้าคือเด็กหญิงที่ช่วยประคองยาให้ข้าเมื่อครา
นั้น?”

ท่ามกลางความมืดมิด เสียงหนึ่งคล้ายจะดังมาจากเบื้องบน

¹⁶ ชื่อไม้ดอกชนิดหนึ่ง เป็นพืชในวงศ์ดอกชบา

¹⁷ ชนเผ่าโบราณของจีน ตั้งรกรากอยู่บริเวณภูเขาผิงซาน ในมณฑลเหอเป่ย์ เป็นชนเผ่า
หนึ่งของป๋อตี้ ชาวเผ่าผู้ก่อตั้งแคว้นจางชานในยุครณรัฐ (จั้นกั๋ว)



บทนำที่สอง

เมื่อครั้งที่เต้าจื่ออายุยี่สิบปีมีอาจเข้าใจได้ เขามองห้องลับอันว่างเปล่า และคิดว่าตนเองกำลังประสบกับคำคืนแห่งความล้มเหลวที่สุดในชีวิต

ทว่าสิบสี่ปีให้หลังเมื่อเขากลื่นยาพิษ และได้พบกับคนผู้นั้น จึงรู้ว่าที่แท้แล้วคืนนั้นคือราตรีอันลึกลับมหัศจรรย์ ซึ่งเขาได้เข้าใกล้ลิขิตสวรรค์มากที่สุดในชีวิต!

เต้าจื่อผ่านการดิ้นรนเพื่อหนีรอดความตายมาหลายครา และเกือบทุกคราต่างก็เป็นการเอาตัวรอดด้วยตนเอง เพียงครั้งเดียวที่เขาเคยได้รับการช่วยชีวิตจากผู้อื่น คือก่อนอายุสิบห้า ช่วงที่เขายังไม่เป็นโจร คืนนั้นผู้ช่วยชีวิตเขาพาเด็กหญิงซึ่งเกล้ามวยผมสองข้างมาด้วย ส่วนสูงของนางยังมีถึงใต้คาง เขา ทว่าข้างใบหูกลับทัดดอกมู่จินสีม่วงอ่อนเช่นผู้ใหญ่ ช่วงเวลาที่นางโน้มตัวลงเปลี่ยนยาให้เขา ดอกมู่จินซึ่งทัดข้างใบหูเล็กบอบบางนั้นเกือบจะร่วงลงดังดูดให้เขาตกอยู่ในห้วงวังค์ ภูคนางรุ่มรวยกับการทำแผลให้ยากใหญ่ ภายหลังเมื่อบาดแผลหายดี เขากับนางก็มีได้พบกันอีก

หลายปีมานี้เขาผ่านสตรีมากมาย ทั้งแย่งชิงและหลอกลวงมา หรือ

ที่เข้ามาหาเขาด้วยความเต็มใจ ทว่าเมื่อช่วงเวลาแห่งความสุขสมผ่านพ้น เขาก็ลืมใบหน้าพวกนางไปสิ้น หาได้ต้องกล่าวถึงชื่อของพวกนางเลย ทว่าก่อนหน้านี้ บางคราเขายังคงฝัน ในฝันปรากฏเพียงดอกมู่จินสีม่วงอ่อนกำลังขยับไหวคล้ายจะร่วงลงอยู่ตรงหน้า และเขาก็จับจ้องไปยังมู่จินดอกนั้นพลางถามชื่อนาง

เขามิคาดคิดว่าจะได้พบกับนางอีก ในสภาพเช่นนี้...

น่าเสียดายนัก ทางลับด้านนอกประตูหินเต็มไปด้วยกับดัก ทั้งลานด้านนอกทางลับยังมีการป้องกันแน่นหนา งานเลี้ยงรับรองของจือลั่วไกล์จะสิ้นสุดลงแล้ว ราตรีนี้แม้แต่เขาก็คงมีอาจพาสตรีตั้งครรรค์กับเด็กที่กำลังป่วยไข้หนีออกไปได้

นางกับบุตรชาย มีเพียงผู้เดียวที่จะรอดชีวิต และนางย่อมต้องเลือกที่จะเป็นฝ่ายรั้งอยู่ต่อ

ในเมื่ออีกไม่นานนางก็จะสิ้นใจ เช่นนั้นเขาคงไม่จำเป็นต้องถามชื่อของนางอีกแล้ว...

“ไปเถิด ไป! บิดาเจ้ามีนามว่าอย่างไร แล้วเขาอยู่ที่ไหน” เต้าจื้อย้อนกลับมาตึงตัวเด็กชายออกจากอ้อมกอดหญิงสาวมาพาตัวไปหน้าด้วยสีหน้าสงบนิ่ง เขาต้องรีบออกไปจากที่แห่งนี้

“ท่านจะพาข้าออกไปหรือ แล้วท่านแม่เล่า ในท้องนางมีน้องน้อยจึงวิ่งได้ไม่เร็วนัก”

“ท่านตาของเจ้ายังช่วยแต่เพียงข้า ไม่ได้ช่วยแม่ของข้าเสียหน่อย วันนี้ข้าก็จะช่วยเจ้าเพียงคนเดียว” เต้าจื้อตักันเด็กชายเป็นเชิงว่าให้เขาเสียบบ

เมื่อได้ยืนาจาเขา เด็กชายกลับคืนสู่ตักำลัง กำปั้นน้อยๆ ทุบสะปะสะปะลงบนท้ายทอยของเขา

เต้าจื้อซึ่งคับข้องใจเป็นทุนเดิม จับเด็กชายโยนลงพื้นในทันที พลางตะคอกเสียงดัง “ไวยวายหาอันใด หากมีอาจแยกจากมารดาของเจ้า ก็ตายเป็นเพื่อนนางอยู่ที่นี้!”

เด็กชายใช้มือยันพื้น ก่อนจะยืนขึ้นอย่างไซเซ “ท่านอา... พาท่านแม่ของข้าไปเถิด!”

แต่จื่อไม่ยินดีที่จะเห็นภาพมารดาผู้เมตตากับบุตรกตัญญูเช่นนี้ เขามองไปยังหญิงสาวในห้องลับเป็นความหมายว่าให้นางรีบเอ่ยโน้มน้าวบุตรชายให้ยอมไปกับเขา

“ท่านพาพวกเราออกไปได้เพียงคนเดียวจริงๆ หรือ” หญิงสาวถาม

“ที่นี่คือจวนเสนาบดีแห่งแคว้นจิ้น เจ้าเห็นข้ามีสามเศียรหกกรหรือ” แต่จื่อสับัดหน้าหนีอย่างไม่สบอารมณ์ ครานี้เขาไม่ปรารถนาจะจดจำใบหน้านาง

“อาหลิ เจ้าจะกล่าวโทษแม่หรือไม่” หญิงสาวย่อกายลงพาลงลุบหน้าเด็กชายเบาๆ

แต่จื่อตระหนักว่า นางจะทิ้งบุตรของนางไว้อย่างนั้นหรือ! จะทิ้งบุตรชายไว้ให้คนเหล่านั้นเชือดเฉือนเลือดเนื้อ?

เด็กชายขบริมฝีปากแน่น อยากปลอบมารดาเช่นชายชาติบุรุษ “ไม่ขอรับอาหลิเข้าใจดี”

“เมื่อแม่ไปแล้ว คนชั่วเหล่านั้นจะกลับมาอีก หากเจ้าทนต่อไปไม่ไหว...”

“ไม่เป็นไรขอรับ ท่านพ่อจะต้องมาช่วยข้าแน่ ข้าจะรอเขาอยู่ที่นี่ ข้าอดทนได้” เด็กชายผงกศีรษะแรงๆ คล้ายว่าทำเช่นนั้นแล้วเขาจะมีความกล้าและอดทน พร้อมฝ่าฟันเรื่องทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้

ดวงตาของหญิงสาวปรากฏแววมณีขึ้นอันยากจะพรรณนา นางไม่กล้าทำให้เกรงว่าหากร้องแล้วจะมีอาชญาคนน้ำตาได้อีก “ดี... อาหลิเด็กดี เช่นนั้นเจ้าจงหันหน้าไป แม่ไม่ยอมให้เจ้ามองแม่จากไป” หญิงสาวก้มหน้าพาลงดันเด็กชายให้หันหน้าไปเบาๆ

พลันน้ำตาของเด็กชายก็ไหลทะลักออกมา “ท่านแม่...” เขาหันมากอดท้องมารดาเอาไว้แน่นพาลงร้องไห้สะอึกสะอื้น เขากลัวความมืด กลัวความเงียบ กลัวที่จะต้องถูกฝังไว้ใต้ผืนดินแห่งนี้เพียงผู้เดียว ทั้งที่ยังมีชีวิตแต่กลับ

มีอาจออกไปได้

เขากลัวความเจ็บ กลัวคนเหล่านั้นจะมารีดเลือดเนื้ออีก กลัวว่าในเวลาที่เขาปวดจนล้มลงบนพื้น จะไม่มีผู้ใดทอดเขาและเจ็บปวดไปพร้อมเขาอีก

ทว่าเขามีอาจให้มารดากับน้องสาวอยู่ที่นี้ เขารู้ว่าทารกในท้องท่านแม่จะต้องเป็นเพศหญิงอย่างแน่นอน เขามีอาจปล่อยให้คนเหล่านั้นวางนางลงในหม้ออาหาร มีอาจปล่อยให้คนเหล่านั้นแบ่งกันลิ้มรสนาง

เขาเป็นพี่ชายของนาง นางมักจะยับยั้งเท้าหนีหน้าเขาผ่านหน้าท้องมารดาทุกคืน เขาล้ายได้ยินเสียงนางร้องปლობในทำนองว่า ‘ท่านพี่ ไม่เจ็บนะ... ไม่เจ็บ’

นางเป็นน้องสาวของเขา หาใช่สตรีผู้ทำลายล้างแค้นจิ้น หาใช่ภู่ตผีปีศาจซึ่งหากลิ้มรสแล้วจะเป็นอมตะ เขาต้องการให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป เขาก็มีชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อที่สักวันจะได้เห็นนางยืนอยู่ต่อหน้า และร้องเรียกเขาว่า ‘ท่านพี่’

เด็กชายปาดน้ำตาพลงคุกเข่าคำนับมารดากับเต้าจื่อ จากนั้นก็เดินกลับไปยังจุดเดิม ในห้องลับซึ่งคอยสะท้อนเสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดของเขาอยู่ทุกวันนี้

เต้าจื่อมีรู้ว่าควรเอ่ยสิ่งใด ในฉับพลันนั้นเขาก็คิดอยากเลิกรำสูรา นึกอยากส่งสตรีที่แย่งชิงมากลับคืน หากฝึกบำเพ็ญพรตต่อไป ตัวเขาในห้าปีหลังจากนั้นจะพาเด็กชายผู้นี้ออกไปด้วยหรือไม่

เด็กชายคุกเข่าแล้วนั่งลงหน้าผนัง แผ่นหลังบอบบางตั้งตระหง่านราวกับต้นสน

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปาก ขณะที่หยาดน้ำตารินไหลรวมกับสายฝน

“หลังจากนี้ แม้เป็นข้าก็ไม่แน่ว่าจะสามารถหาตัวเขาพบ หากเจ้าไม่ต้องการให้เขาทุกข์ทรมาน ข้าสามารถช่วยเจ้าปลิดชีพเขาได้...” เต้าจื่อยังมิทันเอ่ยจบ ดาบก็ถูกชักออกมาแล้ว

หญิงสาวทอดท้องไว้แน่น ทารกน้อยในครรภ์กำลังดิ้นและค่อยๆ เติบโตอย่างช้าๆ เจ็บเสียจนนางเกือบสิ้นสติ!

“ไม่!” นางคว้ากลุ่มผมยาวสลวยซึ่งทิ้งตัวอยู่ด้านหลัง ก่อนจะถกเป็นเปียอย่างรวดเร็วแล้วคว้าดาบของเต้าจี้มาสะบัดเปียจนขาดที่ระดับตึงหู “ข้าต้องการให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป มีชีวิตจึงยังมีโอกาส หากตายไปแล้วก็เท่ากับไม่เหลือสิ่งใดเลย

“เพียงข้าจากไป พวกเขาก็จะไม่กลับมาปล่อยให้เขาป่วยหรือปล่อยให้เขาตาย ลักวันหนึ่งจะต้องมีคนมาช่วยเขาอย่างแน่นอน” มือหนึ่งของนางกำเส้นผมซึ่งขาดสะบั้น อีกมือหนึ่งประคองท้องอันนูนของตน ระหว่างชั้นเนื้อที่ขวางกั้น มีรอยข้ำงหนึ่งกำลังตีฝ่ามีอนางโดยแรง นางคิดว่านั่นเป็นสัญญาณ เป็นคำสัญญาอย่างหนึ่ง

เต้าจี้วางเส้นผมซึ่งถูกตัดขาดลงข้างกายเด็กชาย ก่อนจะอุ้มหญิงสาวขึ้นและเคลื่อนกายไปยังทางลับอย่างรวดเร็ว

เขารู้ว่าเด็กชายผู้นี้คงอดทนได้ไม่พ้นสามราตรี เขาก็จะหมดสติและหมดลมหายใจไปเอง

สตรีในอ้อมแขนหาได้หันกลับ ทั้งยังมีเสียงร้อง ทว่าเต้าจี้กลับคล้ายได้ยินเสียงร่ำไห้ที่มิจะขาดใจตั้งขึ้นท่ามกลางความมืดมิด

สละเด็กคนหนึ่งเพื่อเด็กอีกคน นางคงจะรู้สึกราวกับตายทั้งเป็น!

เมื่อออกจากห้องลับ เดินผ่านลานชั้นในก็มองเห็นกำแพงสูงตระหง่านในตำแหน่งซึ่งอิสราภาพอยู่ห่างออกไปเพียงหนึ่งก้าว เต้าจี้จึงหยุดฝีเท้าลง ขณะออกจากทางลับ กับดักที่ซ่อนเร้นอันหนึ่งปาดต้นขาเขา เห็นกำแพงจวนสกุลงจืดตึงไม่ปลายแหลมไว้ เขาไม่สามารถอุ้มนางเข้าไปได้ จึงต้องหาทางออกอื่น

ที่มุมกำแพงทางทิศตะวันตกของจวนสกุลงจืดมีประตูบานเล็ก และมีผู้เฝ้ายามอยู่สองคนกำลังนั่งขัดตัวผิงไฟอยู่ด้านข้าง พวกเขารู้เมื่อไปมาพลางกล่าวต่อว่าอากาศหนาวเหน็บจนแทบไม่เหลือทางรอดให้คนยากจน ทว่ายัง

มีทันได้บ่นจบคำ คอของพวกเขาก็ถูกมือหนึ่งยื่นมาจากด้านหลังคว้าและบิดจนหักเสียแล้ว

หญิงสาวมองพวกเขาร่วงลงพื้นราวกับกระสอบขาดๆ นางกอดท้องที่ยิ่งแข็งเกร็งและเจ็บปวดขึ้นเรื่อยๆ อย่างมีรู้ว่าควรทำเช่นไร

“ไปเถิด ข้าผูกมัดไว้ที่อื่น ห่างจากที่แห่งนี้พอสมควร เจ้ารออยู่ที่นี้ ข้าจะรีบกลับมา” เจ้าจื่อพาหญิงสาวออกจากจวนสกุลจื่อ ก่อนจะดันตัวนางไปไว้ในโพรงไม้ข้างทาง เขาอยากอุ้มนางไปด้วย ทว่าชาวเขาที่ได้รับบาดเจ็บของเขาเริ่มซาแล้ว เขาจำเป็นต้องรีบนำม้ากลับมา แล้วพานางออกไปจากที่นี่

“ท่านยังเหลือของมีค่าไว้ป้องกันตัวหรือไม่” หญิงสาวเจ็บจนร่างสั่นน้อยๆ ทั้งเสียงที่เอื่อยก็กระหอนกระแท่น

เจ้าจื่อเข้าใจว่านางหวาดกลัว จึงล้วงกริชสั้นขนาดสองซุน¹⁸ เล่มหนึ่งออกจากอกเสื้อยึดใส่มีอนาง “หากข้าคาดเดาไม่ผิด แท้จริงแล้วสิ่งที่จื่อต้องการคือเด็กในท้องเจ้า หากข้ายังไม่กลับมา เจ้าก็ใช้มันข่มขู่พวกเขาเพื่อรอข้ากลับมาช่วยเจ้า จำวาจาของเจ้าเอาไว้ให้ดี มีชีวิตจึงยังมีโอกาส หากตายแล้วก็เท่ากับไม่เหลือสิ่งใดเลย”

“อ้อ” หญิงสาวก้มหน้ากอดกริชไว้แน่น

สายตาของเจ้าจื่อทอดมองไปยังผมที่สั้นประมาณดั้งหูของนาง สายลมหอบหนึ่งพัดจนเส้นผมพลิ้วไสว เขาหมุนตัวจากไป โดยหาได้ล้วงรู้ว่าบางครั้งการหมุนตัวจากมาครั้งหนึ่งนั้นหมายถึงตลอดไป

และการกลับมาพบกันนั้นน่าจะยินดี กลับกลายเป็นการสิ้นสุดของโชคชะตาอย่างแท้จริง

¹⁸ หน่วยวัดของจีน 1 ซุน มีความยาวประมาณ 2.27 - 2.31 เซนติเมตร



บทนำที่สาม

ผู้ดำรงตำแหน่งเสนาบดีนั้นผลัดเปลี่ยนกันไปในสี่ตระกูล
เมื่อมีผู้สิ้นชีพลง อำนาจก็เปลี่ยนผ่าน
หาได้มีผู้ใดล่วงรู้ ห้องลับซึ่งซ่อนตัวลี้ภัยอยู่ใต้ดินแห่งนั้น แท้จริงคือ
สถานที่สุดท้ายในการดิ้นรนหนีจากความตายของตระกูลหนึ่ง

เหนือห้องลับหรือขุมทรัพย์ใต้ดิน ท่ามกลางหม้อหอยและเรือนที่สูง
ละลานตา เห็นเพียงแสงโคมดวงงามวิบวับ เสียงพิณ กลอง ระฆัง และเสียง
ผู้คนดังสวดประสาน งานเลี้ยงรับรองของจวนสกุลจ้าวซึ่งครีครว้นมาตลอด
ราตรีกำลังจะสิ้นสุดลง

ระหว่างงานเลี้ยง จี๋ลั่วประมุขสกุลจ้าวซึ่งเพิ่งหายจากอาการป่วยหนัก
ได้ไม่นานรู้สึกมีสติขึ้น จึงขอตัวจากไปอย่างรีบร้อน เหลือเพียงจี๋เซิน บุตร
ชายผู้สืบทอดตำแหน่งเป็นผู้รอส่งแขกอยู่ข้างประตู

เหล่าขุนนางตัวพุงในโถงรับรองทั้งผู้ที่มีสติและเมามาย ทั้งที่เหนื่อยล้า
และยังสนุกสนานอย่างไม่เต็มอิ่ม ต่างทยอยกันเร่งเอ่ยอำลาจี๋เซินแล้วเดิน
ออกจากงานเลี้ยง ขณะที่ใจและดวงตาของพวกเขาได้ล่องลอยออกไปนอก

ประตูก่อนแล้ว ด้วยหวังเพียงว่าคนที่ก้าวเดินบนขั้นบันไดผู้นั้นจะเดินช้าลงสักหน่อย พอให้ทันได้ตามไปเอ่ยอำลา

นับตั้งแต่จ้อลั่วเสนาบดีแห่งแคว้นจินทำพิธีสักการะฟ้าในฤดูหนาวที่นอกเมืองเมื่อเดือนก่อน เขาก็ป่วยเป็นโรคร้ายแรง หมอผีหมอยาต่างเอ่ยยืนยันว่าเขาจะมีอายุประคองชีวิตให้พ้นปลายปี คืบนี้เมื่อเขาจัดงานเลี้ยงรับรองขึ้นในจวนอย่างนับปล้น ผู้คนจึงเข้าใจว่าเขาหายดีแล้ว คิดไม่ถึงว่าอาหารจานหลักซึ่งเตี๋อดปุดๆ ในหม้อทองแดงสามขายังมีทันได้ยกขึ้นโต๊ะ เขาก็มีใบหน้าซีดเผือด แขนขาเกร็ง จึงเอ่ยขอตัวโดยมีคนประคองพาออกจากรานไปอย่างเร่งรีบ เหล่าขุนนางต่ำผู้มีจุมูกอันดีเยี่ยมพลันรู้ได้ทันที ท้องฟ้าของราชสำนักแห่งแคว้นจินใกล้จะเปลี่ยนสีแล้ว...

เมื่อจ้อลั่วสิ้นลมหายใจ ผู้ที่จะก้าวขึ้นกุมอำนาจในราชสำนักแคว้นจินก็คือจ้าวยาง ผู้เป็นประมุขสกุลจ้าว

ฤดูร้อนเมื่อปีก่อน ตระกูลของจ้าวยางยังเป็นเพียงเนื้อปลานบนเขียงของสกุลฟานและสกุลจงสิง พวกเขาถูกขู่กล่าวหาที่ว่า 'ผู้ริเริ่มก่อความไม่สงบมิโทษตาย' ปีบั้น จนต้องพาครอบครัวหลบหนีออกจากเมืองหลวงกลางดึก ก่อนจะถูกล้อมจับที่เมืองจินหยาง¹⁹

เรื่องเกิดขึ้นยังไม่ทันพ้นปี สกุลจ้าวที่ถูกบีบเข้าสู่ทางตันไม่เพียงร่วมมือกับสามเสนาบดีขับไล่ศัตรูคู่อาฆาตอย่างสกุลฟาน และสกุลจงสิงออกจากแคว้นจิน ประมุขจ้าวยางยังนำกำลังทหารกองใหญ่เข้าปิดล้อมเมืองเจาเกอ²⁰ หวังจะฆ่ากวาดล้างคนทั้งสองตระกูลให้สิ้นซาก เขาระดมพลบุกเข้าโจมตี ทั้งรวดเร็วรุนแรง โหดเหี้ยมและแม่นยำ

ในยามที่จ้าวยางเปลี่ยงพล้ำ ใครๆ ต่างก็เข้าใจว่าสกุลจ้าวใกล้จะล่มสลาย ดังนั้นจึงประจบประแจงสกุลฟานและสกุลจงสิงที่กำลังเจริญรุ่งเรือง

¹⁹ เมืองใหญ่ทางตอนเหนือในสมัยโบราณของจีน ปัจจุบันอยู่ในมณฑลซานซี

²⁰ เมืองหลวงในสมัยราชวงศ์ซาง ปัจจุบันอยู่ในมณฑลเหอหนาน

ดูดวงอาทิตย์กลางท้องฟ้า สองตระกูลนี้ต่างเคยถูกล่วงเกินมาไม่มากนักน้อย ครานี้เมื่อเห็นว่าเขาใกล้จะขึ้นกุมอำนาจ จึงอดหวาดหวั่นมิได้

ท่าความหวาดกลัวก็ส่วนหวาดกลัว การแสดงจุดยืนนั้นมิอาจชักช้า โลเล ทุกคนต่างเข้าใจเรื่องนี้ดี ดังนั้นบนบันไดหน้าโถงจวนสกุลจือไครนนี้ เหล่าขุนนางต้าฟู่ผู้ใจร้อนต่างยกสายเลื้อยคลุมเร่งก้าวเดินตามจ้าวยางที่อยู่ด้านหน้าจนดูคล้ายไข่มุกกำลังกลิ้งหลุนๆ โดยมีโยตีโบหน้าซิดเผือดไม่กล้ามองของจือเซิน บุตรชายผู้สืบทอดตำแหน่งของสกุลจือไครน

“เจ้าพวกผู้น้อยไม่รู้จักบุญคุณ สายตาตื่นขึ้น! หากท่านปู่ของข้าสามารถมีชีวิตอยู่ถึงร้อยปีแล้วละก็ ทั้งชีวิตจ้าวยางก็เป็นได้เพียงเสนาบดีกลาโหมเท่านั้น! ถึงเวลานั้น ดูซิว่าพวกเจ้ายังจะกล้าดูแคลนสกุลจือของข้าอีกหรือไม่!”

ณ โถงใหญ่ ทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ จื่อเหยาหลานชายของจือลั่วโอรสเสียจนหน้าแดงก่ำ เขามองไปยังเหล่าขุนนางต้าฟู่ซึ่งทยอยกันเดินออกจากประตูไปราวกับน้ำหลาก มือน้อยทั้งสองซึ่งวางอยู่บนโต๊ะยาวลงยาสีดากดแน่นจนเกือบจะจัดแน่นไม่ออกมาได้

“ผู้ใดเอ่ยนามท่านพ่อของข้ากัน” ในบริเวณที่ห่างจากจื่อเหยามาไม่ไกล เด็กหนุ่มผู้สวมชุดเซินเอี²¹ ย่อมสืครามสะดุ้งตื่นขึ้นจากนิทรา เขาเพิ่มพำพลงเงยหน้าขึ้น จอกสองหูลงยาสีแดงบรรจุสุราชื่อโจ้ว²² ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ปลายคอกถูกเขาชนล้มลงบนโต๊ะอย่างไม่ตั้งใจ สุราใสรสชาติเผ็ดร้อนหกกระจายเต็มพื้น

“ข้าเรียกเอง เจ้าจะทำอันใดกับข้าเล่า” เมื่อเห็นว่าเด็กหนุ่มตื่นขึ้นแล้ว จื่อเหยาไม่เพียงไม่เก็บอาการ กลับเซิดหน้าพลงเอ่ยขึ้นเสียงดัง

“ที่แท้ก็เป็นอาเหยาหรือ...” เด็กหนุ่มในอาภรณ์สีครามเพิ่งสร้างเมมา เขาลืมตาขึ้นมองเด็กชายชุดสีเพลิงผู้มีไฟโกรธลุกโชนคราหนึ่ง ก่อนจะก้ม

²¹ รูปแบบเสื้อผ้าที่ชาวซินนิยมสวมในยุคควสันตสารท มีลักษณะเป็นชุดคลุมยาวทรงกระบอกตรง เลื้อยตัวบนกับกระโปรงตัวล่างเชื่อมต่อกัน

²² สุราซึ่งผ่านการหมักบ่มสี่ครั้ง

หน้าบนพิมพ์ “คราวหน้าหากเจ้าพบกับท่านพ่อจะลองเรียกเขาด้วยนามโดยตรงก็ได้ เขาจะได้รู้ว่าในบรรดาเด็กรุ่นเยาว์ของสกุลจื่อ ยังมี ‘ผู้กล้าที่แท้จริง’ นามว่าจื่อเหยาอยู่ด้วย”

“จ้าวไปหลู่ อย่าใช้บิดาของเจ้ามาข่มขู่ข้า! ข้ารู้ว่าเวลานี้เจ้ากำลังหึงผยอง ท่านพ่อของข้ากลัวบิดาเจ้าก็จริง แต่ข้าไม่กลัวเจ้า! เพียงท่านปู่ของข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสี่สิบปี สกุลจ้าวของพวกเขาเจ้าก็อาจได้ครอบครองแคว้นจิ้น เจ้าเองก็อาจเหยียบข้ามหัวข้าไปได้!” จื่อเหยาผลักคนรับใช้ข้างกายออก ก่อนจะก้าวไปหยุดอยู่ตรงหน้าจ้าวไปหลู่

ปีนี้เขาเพิ่งจะอายุครบสิบขวบ แต่กลับได้รับสมญานามเป็น ‘ตัวหาเรื่อง’ ผู้โด่งดังแห่งเมืองซินเจียง อาศัยความเอ็นดูจากท่านปู่จื่อลั่ว เขาจึงไม่เคยเห็นบุตรชายแสนอ่อนแอผู้สืบทอดตำแหน่งของตระกูลจ้าวอยู่ในสายตา

‘อยู่ต่อไปอีกสี่สิบปี?’ เมื่อได้ยินวาทะนี้ จ้าวไปหลู่ก็หัวเราะออกมา หากจื่อลั่วสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกสี่สิบปี ย่อมว่าแต่อีกสามตระกูลไม่เหลือทางรอดเลย เกรงว่ากระทั้งตำแหน่งจิ้นโหวยังต้องเปลี่ยนให้คนสกุลจื่อขึ้นมาแทน ทว่าบนโลกใบนี้ไม่มีใครได้ดังร้อยปีบ้างเล่า เด็กน้อยอย่างไรก็เป็นเด็กน้อย เมื่ออารมณ์ร้อนก็มักจะเอ่ยวาจาเหลวไหล

จ้าวไปหลู่จึงมีถือสาตัวหาเรื่องผู้นี้ หยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกมาเช็ดปลายแขนเสื้อซึ่งเลอะสุรา ก่อนหันกลับไปถามผู้ที่อยู่ด้านหลังด้วยคำเรียกที่แฝงความเอ็นดู “หงอวินเออร์ ข้ากลับไปนานเพียงใด ไยทุกคนจึงกลับกันไปแล้ว”

เด็กชายผู้หนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ด้านหลังจ้าวไปหลู่ เขามีจมูกที่โด่งเป็นสันดวงตาคมลึก คล้ายเป็นคนจากเผ่าทางเหนือ มีปานเท่าเมล็ดถั่วที่ปลายคิ้วเป็นสีแดงออกชมพูราวกับน้ำสมุนไพรมืดจากต้นเขินเฉา²³ ทั้งยังมีลักษณะคล้ายเมฆก้อนเล็กๆ จึงเป็นที่มาที่จ้าวไปหลู่เรียกเขาอย่างเอ็นดูว่า ‘หงอวิน-

²³ พิษสมุนไพรมืด รากมีสีแดง มีฤทธิ์ช่วยในการไหลเวียนโลหิต

เออร์ หรือเจ้าเหมแดง' เวลานี้เขายังมิได้มัดผมเป็นมวย ผมที่ยาวซึ่งมัดรวบอย่างลวกๆ กับเสื้อสตรีเนื้อหยาบช่างขัดกับห้องโถงอันวิจิตรงดงามนี้

เห็นจ้าวไปหลู่หันมา เด็กชายก็เอ่ยตอบเสียงเบา “ซื่อจื่อ²⁴ หลังจากเริ่มงานเลี้ยง ท่านดื่มสุราซื่อจื่อไปเพียงครึ่งถ้วยก็เมาเสียแล้ว...”

“เจ้าบ่าวต่ำต้อย! ข้ากำลังสนทนากับนายของเจ้า เข้ามาเอ่ยแทรกได้อย่างไร!” เห็นบิดาของตนถูกห้ามเกียรติดูอย่างประทุ จื่อเหยาก็โกรธเป็นพิน เป็นไฟอยู่แล้ว ครานี้ยังเห็นจ้าวไปหลู่มีสนใจตนก็ยิ่งโมโหหนัก คว่ำสามทรงสูงลงยาสีแดงบนโต๊ะไปขว้างใส่เด็กชายข้างกายจ้าวไปหลู่จนเกิดเสียงดัง

สามทรงสูงซึ่งบรรจุน้ำแกงเนื้อบดกระแทกศีรษะของเด็กชายโดยแรง เศษเนื้อที่มีไขมันขาวนูนและเศษมันผสมน้ำลายของเขากในจานหกเลอะศีรษะแล้วไหลลงมาตามแนวหน้าผากของเด็กชาย

“อู๋ซวี่!” เมื่อเห็นน้ำแกงมันเยิ้มไหลเปรอะเต็มหน้าเด็กชาย จ้าวไปหลู่ก็ตกใจจนมิรู้ว่าควรจะเริ่มเซ็ดจากตรงไหนก่อน

ปิ่นจ้าวอู๋ซวี่เพิ่งจะอายุครบเจ็ดขวบ เขารู้ดีว่าตนมีอาจหลบการโจมตีของจื่อเหยาในคราวนี้ได้ ในฐานะที่เขาเป็นเพียงบุตรชายของบ่าวหญิงจากเผ่าตี่นี่คือชะตาเขา...

จ้าวอู๋ซวี่ยิ้มพลอบใจจ้าวไปหลู่เล็กน้อย ยกมือขึ้นปาดคราบมันออกจากเปลือกตา ก่อนก้มหน้าเก็บสามทรงสูงซึ่งตกอยู่บนพื้นโดยไม่เอ่ยสิ่งใด แล้ววางลงบนโต๊ะด้วยท่าทางนอบน้อม

“อี! เจ้าบ่าวต่ำต้อยที่ไม่รู้จักกระทั่งรสชาติเนื้อ เจ้าดูถูกข้าเกินไปเสียแล้ว” จื่อเหยาก็มองศีรษะจ้าวอู๋ซวี่ ขณะที่ใบหน้าปรากฏแววเหยียดหยาม

จ้าวไปหลู่ได้ยินเช่นนั้นก็ราวกับถูกไม้ฟาด ผุดลุกขึ้นยืนแล้วคว้าคอเสื้อจื่อเหยาลากเข้ามาใกล้ “เจ้าว่าผู้ใดเป็นทาสต่ำต้อย! นี้อู๋ซวี่น้องชายคนเล็กของข้า เจ้าทำร้ายเขาได้อย่างไร!”

²⁴ คำเรียกบุตรชายคนโตผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา

“น้องชายคนเล็ก?” จื่อเหยาเหลือบมองเด็กชายซึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้นพลาญเอ่ยอย่างดูแคลน “เห็นอยู่ว่าเป็นปาวดูแลม้าของเจ้า อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ เป็นเพียงปาวผู้หนึ่งยังกล้าเข้ามาในในงานเลี้ยงสกุลจื่อของข้า พวกเจ้าสกุลจ้าวข่มเหงกันเกินไปแล้ว!” จื่อเหยาหมยอมน้อยหัว เขาอายุน้อยกว่าจ้าวไปหลู่สี่ปี ทว่าอาศัยความที่ร่างกายแข็งแรงทั้งยังเคยร่ำเรียนวรยุทธ์ จึงกระชากคอเสื้อออกจากมือจ้าวไปหลู่และผลักเขาออกโดยแรง

แต่เดิมจ้าวไปหลู่ก็มิอยากก่อความวุ่นวายขึ้นที่จวนสกุลจื่อ แม้เขาจะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของสกุลจ้าว แต่ก็เป็นผู้ที่มิได้รับความรักมากที่สุดในบ้าน บิดาผู้ดำรงตำแหน่งเสนาบดีรังเกียจที่เขาอ่อนแอ ส่วนเหล่าญาติมิตรก็เห็นว่าเขาไร้ความสามารถ มีเพียงน้องชายอายุเจ็ดขวบซึ่งเกิดจากอนุที่เคารพเขาเป็นพี่ใหญ่

ราตรีนี้เขาเป็นคนบังคับให้อู่อ้วเข้าร่วมงานเลี้ยง หากกระทั้งน้องเล็กของตนยังมีอาจปกป้องได้ เช่นนั้นจะนับกันเป็นพี่ใหญ่ได้อย่างไร จ้าวไปหลู่จึงฝืนประคองร่างยืนนิ่ง ยกนิ้วชี้หน้าจื่อเหยาและตะคอก

“เจ้าเด็กโง่! อย่าว่าแต่ปู่ของเจ้าจะสามารถอยู่ได้อีกสี่สิบปีเลย นับจากเขาขึ้นไปสองรุ่น ประมุขสกุลจื่อของพวกเจ้ามีผู้ใดอยู่ถึงอายุสี่สิบบ้าง อายุสั้นก็คืออายุสั้น ปู่ของเจ้าใกล้ตายใช้บิดาข้าเป็นผู้ทำร้ายเสียเมื่อไร แล้วเหตุใดจึงมารบายน้องชายของข้า! หากยังรู้กาลเทศะอยู่บ้าง เจ้าก็ควรเยียบปากเสียระวังเถอะ อีกหน้อยพ่อของข้าจะส่งเจ้ากับบิดาไปอยู่เป็นเพื่อนปู่ของเจ้า!”

“จ้าวไปหลู่ เจ้า...! คอยดูเถิด! อีกเพียงสองวัน รอให้ท่านปู่ของข้าได้กินลูกของ...” จื่อเหยาเขย่งปลายเท้าขึ้นด้วยความโกรธ ท่าทางนั้นคล้ายไก่ชนที่กำลังตั้งท่าสู้

เขาคิดถึงคนในห้องลับนั้น คินนี้เขาจะต้องเตือนเนื้อหาเจ้าเด็กนั้นมาใส่ในตัวยาวของท่านปู่ให้จงได้ รอจนท่านปู่อาการดีขึ้นในวันพรุ่ง ดูซิว่าผู้ใดยังจะกล้ากล่าววาจารุนแรงใส่เขาอีก

“พวกเจ้ากำลังสนทนาเรื่องใดกัน ไยจึงครึกครื้นเพียงนี้” เสียงทุ้มต่ำดัง



มาแต่ไกล

ทันทีที่ได้ยินเสียงนี้ จื้อเหยาผู้ซึ่งไฟโกรธกำลังลุกโชนก็ราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ทำทางไม่พอใจล้มหายไป เหลือเพียงแวไร่เดียวสาวยืนบนใบหน้าเนียนละเอียดซึ่งกำลังมองจับจ้องจ้าวไปหลู่

ทว่าจ้าวไปหลู่หาได้มีความสามารถเช่นจื้อเหยา น้อยครั้งนักที่เขาจะรู้สึกโกรธ แม้นึกอยากกระแทกความโกรธในคราวนี้ ทว่าก็ไม่อาจอดกลั้นได้ สีหน้าจึงไม่น่ามองนัก

“อาเหยาการวะไ่สื้อ”²⁵ จื้อเหยาจัดความเรียบร้อยของคอเสื้อพลงกะพริบตาที่กลมใส ก่อนจะเอ่ยทำความเคารพผู้มาใหม่

“ไปหลู่คา... การวะไ่สื้อ” จ้าวไปหลู่โค้งตัวลงทำความเคารพด้วยเช่นกัน

ผู้มาใหม่สวมอาภรณ์โหราจารย์ครอบกวาน²⁶ บนศีรษะ เขาคือไ่สื้อโม่แห่งแคว้นจิ้น มีตำแหน่งพิเศษ เป็นผู้รอบรู้สรรพวิชา ทุกตระกูลเสนาบดีต่างก็ให้ความเคารพนับถือเขา ทว่าเขาหาได้สนับสนุนตระกูลใด ดวงตาแฝงแววเย็นชากวาดมองใบหน้าของเด็กทั้งสามโดยมิเอ่ยคำใด เขาเพียงก้มลงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากแขนเสื้อส่งให้จ้าวอู่ชวี่

ผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าครามถูกส่งผ่านหน้าจื้อเหยาไป ใจเขาพลันเกิดความสงสัย ทว่าสีหน้ากลับไม่เกิดความเปลี่ยนแปลง เขาเงยหน้าขึ้น ส่งยิ้มกว้างไปให้สื้อโม่พลงเอ่ย

²⁵ ตำแหน่งราชการของขุนนางระดับสูงในราชสำนัก มีหน้าที่ดูแลเอกสารตำรา แต่งตั้งขุนนางระดับต่างๆ บันทึกประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น หรืออาจเป็นชื่อเรียกตำแหน่งของโหราจารย์ประจำราชสำนัก โดยในบทบรรยายของนิยายเรื่องนี้ ทางต้นฉบับจีนใช้คำเรียกว่า ‘สื้อโม่’ ซึ่งมาจากตำแหน่งขุนนางสื้อ ส่วนที่เรียกเต็มๆ ว่า ‘ไ่สื้อ’ จะใช้ในบริบทที่หมายถึง ‘สื้อที่มีตำแหน่งสูงที่สุด’

²⁶ สิ่งที่บุรุษจีนในสมัยโบราณใช้สวมครอบศีรษะเพื่อเป็นเครื่องบอกระดับ ประดับยศประดับเกียรติ

“ไม่มีเรื่องอันใดขอรับ อาเหยาเพียงลือน้องชายต่างมารดาของจ้าวซือจื่อเล่นเท่านั้น ราตรีนี้อากาศหนาวเหน็บนัก เก่งว่าพื้นถนนด้านนอกจะจับตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว หลายวันก่อนท่านปู่สั่งให้คนไปเชิญช่างตระกุลลงชูจากแคว้นหลูมาสร้างรถม้าเจ็ดไม้หอมคันหนึ่งเพื่อมอบให้สื่อโม่ และกำลังเลือกวันส่งมอบไปที่จวน ล้อของรถม้าคันนั้นสร้างด้วยความประณีต แม้อยู่บนพื้นน้ำแข็งก็ไม่ลื่นไถล คืบนี้เป็นโอกาสดีให้อาเหยานั่งรถม้าไปส่งให้สื่อกลับจวน”

“รถม้าเจ็ดไม้หอม? หงอวินเออร์ อากาศข้างนอกหนาวเย็นถึงเพียงนั้น พวกเราอย่าขี่มากลับเลย ให้ให้สื่อไปส่งพวกเราเถิด!” จ้าวไปหลูจับมือจ้าวอู่ชวีพลางร้องบอก

จ้าวอู่ชวีผู้มีเศษอาหารอยู่เต็มศีรษะได้แต่กำผ้าเช็ดหน้าแน่นโดยไม่เอ่ยตอบรับ

จื่อเหยายิ้มเยาะอยู่ในใจอย่างอดมิได้ เป็นเพียงบ่าวต่ำต้อยผู้หนึ่งอย่างไรเขาก็มีอาจหาญกล้าขึ้นไปนั่งในรถเจ็ดไม้หอมอันล้ำค่าคันนั้นแน่

“บิดาของเจ้าให้เจ้าขี่ม้ามาหรือ” สื่อโม่ยื่นสองนิ้วออกไปกดข้อมือจ้าวไปหลู

จ้าวไปหลูพยักหน้า ขณะที่สื่อโม่ขมวดคิ้วพลางเอ่ย “เจ้ากับอู่ชวีตามข้ากลับไปปรียาที่จวน หลังจากนั้นเจ็ดวันห้ามตากลมเป็นอันขาด” เมื่อกล่าวจบ เขาก็มีรื่อให้คนทั้งสามได้เอ่ยปากใดๆ สะบัดชายแขนเสื้อและเดินออกไปนอกประตูทันที

“ไป! พวกเราไปนั่งรถม้าเจ็ดไม้หอมของให้สื่อกัน” จ้าวไปหลูยิ้มให้จื่อเหยาอย่างภาคภูมิใจ ก่อนจะลากจ้าวอู่ชวีให้เดินตาม ทั้งสองเดินออกไปได้ไม่นาน จ้าวอู่ชวีก็พลันหันกลับมาจ้องหน้าจื่อเหยาอย่างกะทันหัน

สายตาอันทำให้จื่อเหยากังวลเป็นอย่างยิ่ง มีอาจบอกได้ว่าไม่สบายใจตรงที่ใด เพียงรู้สึกราวกับถูกคนเอาหนามมาตำที่หัวใจ มีอาจมองเห็นและสัมผัสได้ แต่กลับทรมานเหลือจะกล่าว

เขาหาว่าสิ่งนี้อาจเป็นสัญญาณญาณมนุษย์ ยามที่พบศัตรูซึ่งน่าหวาด

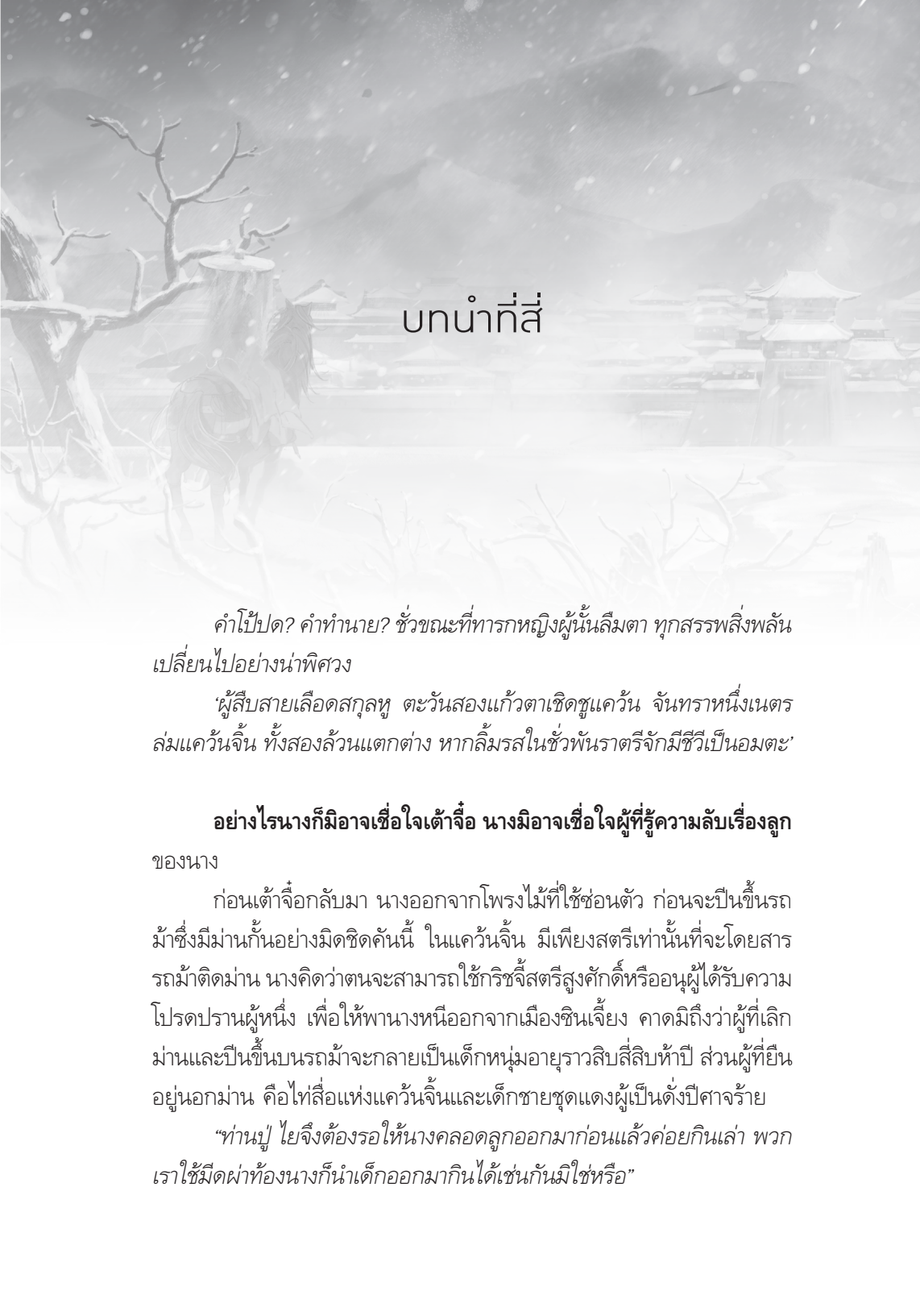
กลัวที่สุดในชีวิต จึงเกิดความรู้สึกต่อต้านและรังเกียจขึ้นมาตามสัญชาตญาณ
“บ่าวต่ำต้อย!” จื้อเหยามองตามแผ่นหลังเด็กชายซึ่งค่อยๆ เคลื่อนห่าง
ออกไปพลงถ่มน้ำลายออกมา

แท้จริงแล้วก่อนที่จะเข้าไปหลุมจะได้เห็นรถม้าเจ็ดไม้หอมคันนี้ เขารู้จัก
ลักษณะของมันอยู่แล้ว รู้ว่าหลังคาซึ่งมีลักษณะคล้ายเกล็ดปลาที่ระบายน้ำฝน
ได้ มานรถม้าซึ่งถักทอขึ้นจากใยฝ้ายปักลวดลายหมู่ดาว ล้อของมันแบ่งออกเป็น
สองชุด สำหรับฤดูใบไม้ผลิกับฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วงกับฤดูหนาว ไม้
หอมเจ็ดชนิดที่ใช้สร้างตัวรถม้ามาจากเทือกเขาอันสลับซับซ้อนซึ่งอยู่ทางตอน
เหนือของแคว้นเยียน

เมื่อครึ่งเดือนก่อนบนโต๊ะยาวของบิดาเขามีสารลับหนึ่งวางอยู่ ข้อความ
ในสารนั้นพรรณนาลักษณะของรถม้าคันนี้ไว้อย่างละเอียด รวมถึงรายงานว่า
หลังจากที่คนสกุลจื้อส่งเข้าแคว้นหลูไปแล้ว เขาไปพบผู้ใดและทำสิ่งใดบ้าง เขา
รู้ว่ารถม้าคันนี้เป็นเพียงสิ่งบังหน้า

การที่สกุลจื้อส่งคนไปยังแคว้นหลูนั้นมีจุดประสงค์อื่น แต่สิ่งที่เขาไม่รู้
ก็คือ เหตุใดในรถม้าจึงมีสตรีผมสั้นนางหนึ่งซึ่งตั้งครุฑและถือกริชอยู่ในมือ
หรือนางก็เป็นของกำนัลที่สกุลจื้อมอบให้สื่อไม่ว่าง

ทว่าเหตุใด ‘ของกำนัล’ ประหลาดนี้ จะต้องถือกริชจ่อลำคอเขาไว้ด้วย
เล่า!



บทนำที่สี่

คำไปปัด? คำทำนาย? ช่วงเวลาที่ทารกหญิงผู้นั้นลืมตา ทุกสรรพสิ่งพลันเปลี่ยนไปอย่างน่าพิศวง

‘ผู้สืบสายเลือดสกุลหู ตะวันสองแก้วตาเชิดชูแคว้น จันทราหนึ่งเนตร ล่มแคว้นจิ้น ทั้งสองล้วนแตกต่าง หากลั้มรสในชั่วพันราตรีจักมีชีวิตเป็นอมตะ’

อย่างไรนางก็มีอาจเชื่อใจเต้าจื้อ นางมีอาจเชื่อใจผู้ที่รู้ความลับเรื่องลูก
ของนาง

ก่อนเต้าจื้อกลับมา นางออกจากโพรงไม้ที่ใช้ซ่อนตัว ก่อนจะเป็นขึ้นรถม้าซึ่งมีม่านกันอย่างมิดชิดคันนี้ ในแคว้นจิ้น มีเพียงสตรีเท่านั้นที่จะโดยสารรถม้าติดม่าน นางคิดว่าตนจะสามารถใช้กริชจัสตรีสูงศักดิ์หรืออนุผู้ได้รับความโปรดปรานผู้หนึ่ง เพื่อให้พานางหนีออกจากเมืองซินเจียง คาดไม่ถึงว่าผู้ที่เลิกลามและเป็นขึ้นบนรถม้าจะกลายเป็นเด็กหนุ่มอายุราวสิบสี่สิบห้าปี ส่วนผู้ที่ยืนอยู่นอกม่าน คือไท่สื่อแห่งแคว้นจิ้นและเด็กชายชุดแดงผู้เป็นดั่งปีศาจร้าย

“ท่านปู่ ไยจึงต้องรอให้นางคลอดลูกออกมาก่อนแล้วค่อยกินเล่า พวกเราใช้มีดผ่าท้องนางก็นำเด็กออกมากินได้เช่นกันมิใช่หรือ”

“ท่านปู่ หากตุนน้ำแกงแล้วแบ่งให้ข้าสักถ้วยเถิด”

“ทำอย่างไรดี! ท่านปู่ของข้าไม่ตื่นมาสองวันแล้ว เนื้อส่วนไหนบนตัวของเจ้าที่ให้สรรพคุณดีที่สุด ออกหรือว่าขา ช่างเถิด! ข้าเจ้าไม่สะอาด เนื้อเนื้อที่อกก็แล้วกัน”

ริมฝีปากบางของเด็กชายชุดสีเพลิงเป็นสีแดงคล้ำราวกับดื่มเลือดเข้าไป วาจาที่เอื้อนเอ่ยออกมาคล้ายกริซแหลมซึ่งค่อยๆ แหวงลึกลงในหัวใจนาง ราชินีนั้นเขาหาได้ผ่าท้องนางออก กลับคว้านเนื้อส่วนนอกของอาหลิไปก้อนหนึ่ง อาหลิของนางเจ็บปวดจนล้มกลิ้งตื่นพรตไปทั่วพื้น ขณะที่นางซึ่งถูกมัดอยู่ริมผนังทำได้เพียงฟังเสียงร้องโอดครวญอย่างสิ้นหวังของเขาเท่านั้น เวลานี้เด็กชายชุดแดงผู้นั้นยืนอยู่นอกธรรมา คล้ายว่าเขากำลังกล่าวบางอย่างกับใครบางคนอยู่ นางมีอาจไต้ยีน ในหัวของนางมีเพียงเสียงดังตึงๆ ผสานกับเสียงร้องไห้แหลมเศร้าของทารกจากที่ไกลๆ เท่านั้น

นางค่อยๆ ลดกริซซึ่งจ่อคอเด็กหนุ่มลง ก่อนจะหมุนปลายกริซจ่อท้องที่เจ็บมากขึ้นเรื่อยๆ ของตน นางมีอาจรอเขาได้อีกแล้ว หรือเด็กคนนี้ไม่ควรมาเกิดยังโลกใบนี้ นางตั้งนรนต์สูกับโชคชะตามานานเกินไป ถึงเวลาต้องยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว...

จำวไปหลุมเข้าใจว่าเหตุใดในปริบทาเดียว อารมณ์ของสตรีนางนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปมากมายเพียงนั้น เขายังมีเข้าใจว่าเหตุใดนางจึงนำปลายกริซไปแทงบุตรของตนที่ยังไม่เกิดอย่างกะทันหัน ทว่าในช่วงเวลาซึ่งเขามีอาจทำความเข้าใจได้ได้นั้น ก็พุ่งเข้าไปจับมือซึ่งกำกริซของนางแน่นไว้ และในเวลาหนึ่ง สือโมผู้สวมอาภรณ์โหรจารย์ครอบกวนสูงก็เปิดม่านธรรมาและก้าวขึ้นมาช้าๆ ส่วนด้านนอกธรรมา จื่อเหยานั้นกำลังใช้เส้มน้ำของตนชี้หน้าจำว-อู่ชวี

ราวกับเวลาหยุดนิ่งลงในขณะนั้น ทั้งด้านในและด้านนอกธรรมาต่างเงียบงัน

สือโมรู้จักสตรีนาเวทนาผู้นี้ ปีนั่นนางอายุสิบห้าปี เขาเป็นโหรผู้ทำพิธี

ในงานแต่งของนาง เขารับปากบิดานางว่าจะดูแลนางให้ปลอดภัยไปชั่วชีวิต ทว่าคำสัตย์ในครานั้นถูกเขาทำลายลงด้วยมือตนเองไปนานแล้ว เขาไม่รู้ว่ เหตุใดนางจึงมาปรากฏกายที่นี่ เขาเข้าใจว่านางสิ้นลมหายใจไปแล้ว ได้พายุ หิมะเมื่อปีก่อน

“จื่อเหยา” ลือโมเห็นสตรีแปลกหน้าในรถม้าที่ตัวสั้นราวกับไปไม้แห้ง ต้องลม ก็เอ่ยปากขึ้นอย่างไม่ไยดี

จ้าวไปหลู่ตระหนกนัก มือหนึ่งของเขาจับมือสตรีผู้นี้ ขณะที่อีกมือ พยายามการอยแยกของผ้าม่านรถม้าไว้แน่นหลังจากลือโมเข้ามาแล้ว

“ให้ลือ พอใจรถม้าคันนี้หรือไม่ขอรับ” เสียงของจื่อเหยาดังผ่านม่านกัน เข้ามา

ลือโมยกชายเสื้อพลางย่อตัวลงนั่ง ก่อนจะหลับตาลงแล้วเอ่ยตอบ “ไปบอกท่านปู่ของเจ้าแทนข้าด้วยว่าข้าชอบของขวัญชิ้นนี้ของเขามาก วันหน้า ไซ้โมจะไปแสดงความขอบคุณถึงจวน อู่ชวี ออกรถเถิด!”

“ขอรับ!” คนนอกรถม้าทั้งสองตอบรับพร้อมกัน

“อี! รู้เอาไว้ว่าเจ้าไม่มีวาสนาจะได้นั่งรถม้าที่ข้าเป็นผู้กุมบังเหียนหรอก!” จื่อเหยาถลึงตาใส่จ้าวอู่ชวี ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อเดินจากไป

จ้าวอู่ชวียิ้มน้อยๆ หยิบเสื้อซึ่งตกอยู่บนพื้นแล้วกระโดดขึ้นม้าอย่าง คล่องแคล่ว ท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ ม้าลากรถก็ขยับกีบเท้าทั้งสี่วิ่งออกไปสู่ความมืดมิดในยามราตรี

“นี่เจ้าเป็นทาสซึ่งหนีออกจากจวนสกุลจื่อไซ้หรือไม่ หากเมื่อครู่ถูกจื่อ-เหยาพบเข้า เขาจะมีลอกหนังของเจ้าออกมารี” จ้าวไปหลู่คิดถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับสกุลจื่อเหล่านั้นแล้วก็พลันสะอิดสะเอียน สตรีซึ่งยังไม่หายตระหนกผู้นี้ คล้ายจะหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง ทั้งที่อากาศหนาวถึงเพียงนี้ นางกลับมีเหงื่อผุด ออกมาเต็มศีรษะ

“ขอบคุณคุณชายที่เมตตาช่วยเหลือ” หญิงสาวเอ่ยขอบคุณจ้าวไปหลู่ ทว่าดวงตากลับจับจ้องไปยังลือโมผู้แกล้งหลับ นางใ้ครุ่นคิดว่าแท้จริงแล้วเขา

จำนางได้หรือไม่ หากเขาจำนางได้ เช่นนั้นเขาจะพานางไปส่งให้ผู้ใด จ้าวยางหรือว่าจิ้นโหว แต่ถ้าเขาจดจำนางมิได้ เช่นนั้นนางก็สามารถ...

“อู๋ซวี พวกเราจะออกจากเมือง” ลีโม่ผู้มีสีหน้าเรียบเฉยคล้ายจะได้ยินวาทะในใจของหญิงสาวผู้นี้

“ไท่ลือ คำมิดเพียงนี้แล้วพวกเราจะออกจากเมืองไปทำสิ่งใดหรือขอรับ” จ้าวไปหลู่ถามอย่างแปลกใจ

“ราตรีนี้ปรากฏการณ์บนฟ้าก่ฟ่าประหลาดนัก ข้าต้องการเดินทางไปยังหอดูดาวที่นอกเมือง รอจนคำอีกหน่อยข้าจะให้คนไปส่งเจ้ากับอู๋ซวีกลับจวน”

“ข้าไม่มีธุระอื่นใดขอรับ แต่เดิมท่านพ่อก็หาได้สนใจข้าสักเท่าไร แม้ราตรีนี้ข้าจะพักที่จวนไท่ลือ ก็เชื่อว่าเขาจะรู้ เพียงแต่ทาสที่หนีมาผู้นี้... ถ้าอย่างไรวันพรุ่งให้ข้าพานางกลับจวน?”

“ไม่ได้!” สีหน้าลีโม่พลันเย็นชา เขาลืมตาขึ้นในทันที

“โยจึงไม่ได้”

จ้าวไปหลู่ที่ถูกลีโม่แผดเสียงใส่ชะงักไป ทว่าไม่นานเขาก็พบว่าบรรยาการในรถม้ายามนี้หาได้ปกตินัก ทาสหลบหนีนางหนึ่งขึ้นรถม้าของไท่ลือแห่งแคว้นจิ้นแต่กลับมียอมเอ่ยขอภัย หาได้ทำความเคารพ ส่วนลีโม่แม้จะมีโยตี กลับปล่อยให้นางทำเสียมารยาทใส่ได้ สตรีผู้นี้อาจตกใจกลัวจนลืมเรื่องมารยาทไป ทว่าลีโม่เล่า

มีอาจพากลับไปยังจวนสกุลจ้าว... หรือนางจะอาศัยอยู่ที่จวนลีโม่ได้ที่จวนลีโม่นี้ผู้พักอาศัยหากมิใช่โหรชาวยกก็เป็นโหรหญิง แล้วไท่ลือจะนำสตรีตั้งครมผู้นี้ไปทำสิ่งใด

จ้าวไปหลู่อดอันใจด้วยความสงสัย ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าลีโม่กลับไม่กล้าเอ่ยถาม ดังนั้นจึงทำได้เพียงปิดตาลง และแก้มองหลับตามเขาไปเท่านั้น

ยิ่งตึกอากาศก็ยิ่งหนาวเหน็บ เกล็ดน้ำแข็งบางๆ จับตัวอยู่บนพื้นถนนดินเลนซึ่งทอดยาวสู่หอดูดาว จ้าวอู๋ซวีตั้งสายบังเหียนตึงเพื่อลดความเร็ว ป้องกันมิให้ม้าลั่นลัม พุ่งหยึกกว้างใหญ่ริมแม่น้ำฮู่²⁷ เงียบสงัด มีเพียงเสียง

กรอบแกรบของแผ่นน้ำแข็งบางซึ่งถูกล้อรอบดทับขณะเคลื่อนไปเท่านั้น ท่ามกลางผืนดินและท้องฟ้าอันสลัวราง ราวกับมีเพียงพวกเขารวมทหารกในครคร์เป็นสี่ นิ่งตัวคลอนอยู่ในรถม้า กำลังมุ่งหน้าไปสู่โชคชะตาอันมีอาจล่งรู้ได้ของแต่ละคน

“อ้า!” ในที่สุดหญิงสาวก็มีอาจทนทรมาณต่อไปได้ ริมฝีปากล่างถูกตนเองขบกัดจนเกิดรอยฟื่นสีเข้ม ผมสั้นไม่สม่ำเสมอเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ แขนลูบใบหน้าของนางเป็นชั้นๆ

แม้จำวไปหลู่ผู้มีอายุสิบสี่ปีจะมีอนุภรรยาถึงสองคนแล้ว ทว่าเขาก็หาได้เคยพบเจอสถานการณ์เช่นนี้ เขาประคองเอวหญิงสาว คิดจะให้นางเอนร่างมาทางตน ทว่าไหล่ของนางกลับบิดไปมา ไม่ว่าอย่างไรเขาก็มีอาจจัดทำทางให้นางได้ ส่วนสื่อโมนั้นต่างกับจำวไปหลู่ที่ลู่กลล่ลูกน เขาจึงเคยคล้ายว่ามีได้ยินสิ่งใดเลย ยังคงปิดตาแก้มหลังอยู่เช่นนั้น

หญิงสาวประคองท้องซึ่งเจ็บหน่วงมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะล้มลงบนพื้นรถม้า ศีรษะของนางหันเข้าหาผนังรถ ลำคอเรียวยาวขยับขึ้นตามเสียงร้องครวญครางซึ่งดังไม่หยุด กลางหว่างขาทั้งสองของนางมีโลหิตไหลริน

“หยุดรถ หยุดรถ!” จำวไปหลู่ร้องเสียงดัง

“อ้า!” เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของหญิงสาวกลบเสียงซึ่งแหบแห้งจากความตื่นตระหนกของเด็กหนุ่มไปเสียสิ้น

จำวผู้ชั่วร้ายหยุดรถม้า กระโดดลงจากหลังม้าแล้ววิ่งไปเปิดม่านขึ้น สภาพในรถม้าทำให้สีหน้าเขาเปลี่ยนไปพลัน

“นางกำลังจะคลอดบุตรที่นี่!” จำวไปหลู่ร้องบอก

จำวผู้ชั่วร้ายปากกว้าง มองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างงังงัน

“พวกเจ้าตามข้าลงมาเถิด!” สื่อโมลิ้มตา เขาไม่เหลือบมองไปทางสตรีผู้นั้นแม้แต่น้อย เพียงยกชายเสื้อโหราจารย์ขึ้นแล้วก้มตัวก้าวลงรถม้าไป

²⁷ แม่น้ำซึ่งพัดผ่านมณฑลเหอหนานไปจนถึงมณฑลอานฮุยของจีน

“ให้สื่อ?” จ้าวไปหลู่จตุฯ จ้องๆ สตรีผู้นั่งกองอยู่บนพื้น หันมองสื่อไม่
ซึ่งจากไปแล้ว ก่อนจะร้องเรียกเสียงดังและตามออกไปบ้าง

เหลือเพียงเจ้าอู่ซิวผู้เยาว์วัยที่สุด เขาถอดรองเท้าซึ่งเประเปื้อนดิน
โคลนและเกล็ดน้ำแข็ง ปีนขึ้นไปในรถม้าอย่างระมัดระวัง เขาที่อายุเจ็ดขวบ
เคยเห็นแต่ม้าตกกลูก ไม่เคยเห็นสตรีคลอดบุตรมาก่อน แต่เขาก็รู้ว่ามีสตรี
มากมายที่สิ้นลมหายใจไปขณะคลอดบุตร เช่นป้าหมางผู้ยอมให้เขาขโมยดื่ม
น้ำแกงข้าวฟ่าง ทว่าเขาจะทำสิ่งใดได้ เขาอายุเพียงเจ็ดขวบ มีอาจทำสิ่งใดได้
เลย แต่เขาก็ยังร้องอยู่ตรงนี้

ไม่มีเตาไฟ ไม่มีน้ำร้อน ไม่มีโหลหุง ไม่มีหม้อต้ม...

หญิงสาวจับจ้องท่วงหยกซึ่งเขานอยู่บนเพดานรถม้าพาลงหอบหายใจ
สุดกำลัง นางออกแรงและหอบหายใจอีกครั้ง

ลูกของนางตื่นอยู่ในครรภ์ นางเจ็บปวดราวกับอวัยวะภายในกำลังฉีก
ขาด ความทุกข์ทรมานอันมีอาจทันทนได้เป็นดังเปลวไฟร้อนแรงได้พิภพแผด
เผาจนกลายเป็นกองเถ้าธุลี ทว่าท่ามกลางความเจ็บปวดรวดร้าว ถ้าถ่าน
นั้นก็ค่อยๆ เย็นลงและจับตัวเป็นน้ำแข็ง

หนาวเหลือเกิน... นางถอนใจพาลงหลับตาลงซ้ำๆ ไม่เหลือเรี่ยวแรงอีก
แล้ว นางเหนื่อยเหลือเกิน นางต้องการพักผ่อนเสียหน่อย เพียงเล็กน้อย
เท่านั้น...

“นี่เจ้า! ตีนลี” ท่ามกลางความมืดมิด อุ้งมืออุ่นร้อนคู่หนึ่งประคอง
ใบหน้านางเอาไว้

หญิงสาวฝันลิ้มตาขึ้น นางมองไม่ชัด ท่ามกลางประกายแสงสลัวราง
คล้ายคลึงคลาว่านางจะเห็นใบหน้าอาหลี่

“ขอโทษ...” นางร้องละเมอออกมา หยาดน้ำตาผสมปนกับหยาดเหงื่อ
ไหลผ่านใบหู

‘ท่านแม่ น้องสาวจะคลอดมาแล้วหรือ ข้าขอคุณน่อยว่าใบหน้านาง
เหมือนข้าหรือไม่ จมูกของนางเป็นเช่นเดียวกับข้าหรือไม่ แล้วดวงตาของนาง

เล่า จะเหมือนข้าไหม ไม่...! ท่านแม่ทิ้งข้าไปแล้ว พวกเขามาจับข้าอีกแล้ว ข้า
มีอาจเห็นน้องสาวได้อีกแล้ว มีอาจเห็นได้อีก...

“อาหลิ...” นิ้วมืออันงอแงทั้งห้าของหญิงสาวคว้าจับมือน้อยซึ่งประคอง
ใบหน้าของนางอย่างลั่นหวัง นางยึดคอขึ้น ก่อนที่เสียงกรีดร้องไม่น่าฟังจะดัง
ออกมาจากลำคอ

ภายนอกธรรมา ท่ามกลางสายลมที่พัดใบไม้แห้ง เสียงแผดร้องก็ดังขึ้น
“แฉ่!”

เสียงร้องนั้นพลันแหวกผ่านทุ่งร้างอันเงียบสงบ ในที่สุดผู้ที่ควรมา
ก็มาถึง...

“เป็นทารกหญิง” จ้าวอู่ชวีเปิดม่านธรรมาขึ้นพลางเอ่ยกับคนนอกธรรมา

“งามหรือไม่” จ้าวไปหลู่ก้าวไปด้านหน้าอย่างอยากรู้ เขาอยากขึ้นธรรมา
ไปดูแต่ก็รู้สึกว่ามีสมควร อู่ชวียังเป็นเด็ก แต่สำหรับเขา อีกไม่กี่ปีก็ต้องครอบ
กวนแล้ว

“อ๋ปลักษณ์” จ้าวอู่ชวีมองเข้าไปในธรรมาคราหนึ่งก่อนเอ่ยตอบ

“อุ้มเด็กมาให้ข้า” ลื่อโมเอ่ยกับจ้าวอู่ชวี

จ้าวอู่ชวีมองลื่อโม ก่อนจะหันกลับมามองทารกหญิงตัวน้อยแดงซึ่งอยู่
ในอ้อมกอดหญิงสาว นอกธรรมาหนาวถึงเพียงนี้ หากเขาอุ้มนางออกมาอีกฝ่าย
คงจะหนาวมาก

ขณะที่จ้าวอู่ชวีลั้งเล ลื่อโมที่ร้อนรอก็คว้าตะเกียงทองเหลืองจากนอก
ธรรมาแล้วเร่งขึ้นธรรมาไป

‘ไ้ลื่อเป็นอะไรไป!’ เด็กหนุ่มกับเด็กชายมองสบตากัน

ลื่อดำ... ดวงตาของทารกหญิงผู้นี้เป็นลื่อดำ เขากำลังคิดสิ่งใดอยู่กันแน่
บนโลกนี้ไม่มี ‘ลำนางแห่งไผ่’ ของเทพเซียนอยู่จริง! เป็นเพียงคำใบ้ปดเท่านั้น
เป็นคำลวงโลกซึ่งอาศัยนามของเทพเซียนสลักไว้บนต้นไม้สืมรกต

จื่อลั่วหลงเชื่อไปแล้ว กระทั่งตัวเขาเองก็จะหลงเชื่อไปด้วยหรือ

ลื่อโมยิ้มเยาะตนเอง ก่อนจะก้มลงวางทารกหญิงไว้ข้างกายหญิงสาว



เมื่อผ่านราตรีนี้ไป เขาจะส่งพวกนางไปที่ใดดีหนอ แคว้นเว่ยหรือแคว้นเจิ้ง หรือว่า... จะส่งไปยังแคว้นฉีซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก ขอเพียงไม่เก็บพวกนางไว้ที่แคว้นฉินก็พอ

“ให้สื่อ พวกเราจะต้องเดินทางไปหอดูดาวหรือไม่ขอรับ” จ้าวไปหลูเปิดมุมหนึ่งของม่านขึ้นและถาม

สายลมจากทิศเหนือพัดผ่านรอยแยกของม่านนั้นเข้ามา สื่อโมตัวลั่นสะท้าน ความคิดอันเหนือความคาดหมายพลันเกิดขึ้นในสมองเขา เขารู้สึกมีชีวิตตัวน้อยอันแสนนุ่มนวลและอ่อนแอออกมาจากอ้อมอกมารดาอีกครั้ง

จันทร์เสี้ยวซึ่งโค้งงอคล้ายตะขอปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าทิศตะวันตก สายลมจากริมแม่น้ำฮวยพัดเสื้อคลุมของโหราจารย์สื่อโมตกลงม้วนขึ้น เขายืนนิ่งอยู่ใต้แสงจันทร์พลงเงยหน้ามองไปยังท้องนภา ในอ้อมแขนคือทารกซึ่งหลับตาแน่น และหนาวเหน็บจนมีอาจส่งเสียงร่ำไห้

“ผู้สืบสายเลือดสกุลหู ตะวันสองแก้วตาเชิดชูแคว้น จันทราทหนึ่งเนตร ล่มแคว้นฉิน...” เป็นเพียงคำไปบดที่สร้างขึ้นเพื่อสงคราม หาใช่คำทำนาย แต่ไหนแต่ไรมันก็มีใช้คำทำนาย! ทว่าดวงตา... ดวงตาของเด็กคนนี้จะอธิบายได้อย่างไรเล่า

เขาเป็นโหลหรือสื่อโมแห่งแคว้นฉิน เงยหน้ามองฟ้าเหนือศีรษะผืนนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ทว่ามีเพียงครานี้ที่เขาสัมผัสได้ถึงความลับสนและเลื่อนรางเหลือจะกล่าว

“ลูก? คืนลูกมาให้ข้า!” หญิงสาวผู้อ่อนแอกระเสือกกระสนลงมาจากรถม้า นางเดินโซซัดโซเซมาตรงหน้าสื่อโม รู้ว่าเขาจำนางได้แล้ว

“หากเจ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ต่อ ก็กลับขึ้นรถม้าไปเสีย” นางสามารถเอาชีวิตรอดมาได้ด้วยตัวคนเดียวได้จนปานนี้ เช่นนั้นเขาก็ควรรักษาคำสัตย์ของตนให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป

“ท่านจงคืนลูกมาให้ข้า!” นางรอคอย คาดหวัง และคอยหลอกตัวเองวันแล้ววันเล่า แต่ก็หาได้มีผู้ใดที่จะช่วยนางไปจากความทุกข์ทรมานอย่าง

แท้จริง ไม่มีเลยสักคน!

“อู๋ชวี เจ้าไปหาต้นไม้ที่แข็งแรงแล้วนำเด็กขึ้นไปวางบนนั้น” ลือโมหันไปส่งทารกให้จ้าวอู๋ชวีผู้อยู่ด้านหลัง

“วางไว้บนต้นไม้? มิได้นะขอรับ นางจะหนาวตาย” จ้าวอู๋ชวีเปิดคอเสื้อคลุมขนสัตว์ของตนออกก่อนจะยัดทารกที่เนื้อตัวเย็นเฉียบนั้นเข้ามาในอ้อมอก เขาไม่ได้รู้ตัวเลยว่ากำลังขัดคำสั่งลือโมผู้สูงส่ง

“ไท่ลือ มียายเลยที่สตรีผู้นี้จะคลอดบุตรออกมาได้ แม้ทารกนี้จะทำให้รถม้าซึ่งสกลุจ้อมอบให้ไท่ลือเปราะเปื้อน แต่ก็ทำได้จำเป็นต้องปล่อยให้หนาวตายนะขอรับ! หากไท่ลือไม่อนุญาตให้ข้าพาพวกนางกลับจวน เช่นนั้นก็ให้พวกนางตามขบวนคาราวานในเช้าวันพรุ่งนี้ไปยังจิงหยางเถิดขอรับ!” จ้าวไปหลู่เอ๋ยพลางถอดเสื้อคลุมหนังกวางซึ่งสวมทับชั้นนี้ออกไปคลุมให้หญิงสาว

คล้ายว่าลือโมมิได้ยินยอมของเด็กหนุ่มกับเด็กชาย ก้าวไปข้างกายหญิงสาวผู้อ่อนแรงจนล้มลงกับพื้น ก่อนจะกระชับข้างหูนาง “ข้ารับปากเจ้า ข้าจะไม่ยกลูกของเจ้าให้ผู้ใดทั้งสิ้น แต่ราตรีนี้ ข้าต้องทิ้งนางไว้ที่นี่ หากดวงอาทิตย์ขึ้นในวันพรุ่งนี้ นางยังมีชีวิตอยู่ ข้าจะทำให้คำเล่าลือนั้นหายไปจากแคว้นจิ้น ส่วนเจ้า คืนนี้ข้าจะให้คนส่งตัวไปยังแคว้นฉี ที่นั่นเจ้าสามารถอยู่รอดคนที่เจ้าต้องการได้”

“ข้าไม่ต้องการให้ท่านช่วยข้า! ข้าเพียงต้องการให้ท่านคืนลูกมาให้ข้า!” หญิงสาวกัดริมฝีปากที่เขียวคล้ำของตนพลางถลึงตาใส่ลือโม แหวตากรธเค้นนั้นคล้ายจะแหงร่างเขาให้เป็นรูปพรุน เขาเคยเป็นสหายสนิทกับบิดาของนาง เคยเป็นผู้มีจิตใจเมตตาถึงเพียงนั้น ทว่ากลับต้องการให้ลูกของนางแข็งตาย

“นางเป็นบุตรสาวของคนผู้นั้นอย่างแท้จริง นางเหมือนบิดาของนางมากเหลือเกิน...” ลือโมลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก “อู๋ชวี คืนนี้เด็กให้นาง ไปหลู่ พวกเรากลับเข้าเมือง”

“ไท่ลือ?”

“ไป! เอาเสื้อคลุมของเจ้ากลับไปด้วย”

“ให้ลือ!” จ้าวไปหล่มองผู้อาวุโสตรงหน้าอย่างยากจะเชื่อ ในสายตาผู้อื่น เขาอาจเป็นสุดยอดโหราจารย์ผู้สูงส่ง เป็นผู้รอบรู้ฟ้าดิน และสำหรับจ้าวไปหล่มอง เขาเป็นผู้อาวุโสที่เคร่งขรึมทั้งยังมีจิตใจเมตตาмаากล้น แล้ววันนี้เขาจึงต้องลงมืออย่างโหดร้ายกับทารกแรกเกิดคนหนึ่งด้วยเล่า

“เสื้อคลุมหนังกวางตัวนี้เป็นสิ่งที่ผู้ครองแคว้นมอบให้เจ้าเมื่อครั้งออกล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ร่วง บิดาของเจ้าคงมีคาดหวังว่าเสื้อคลุมนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับสตรีและเด็กคนนี้” ลือไม่มองหญิงสาวเป็นคราสสุดท้าย ก่อนจะหมุนกายเดินจากไป

จ้าวไปหล่มองสิ่งอยู่เช่นนั้น

จ้าวอุ๋วช่วยยึดเสื้อคลุมหนังกวางใส่มือเขาพลงเอ่ยเสียงเบา “ท่านพี่ รีบไปเถิด เรื่องคืบนี้มิอาจให้ท่านพ่อล่วงรู้ได้”

“กระทั้งเจ้าก็...”

“ซู่ๆ” จ้าวอุ๋ววิ่งมองไปยังทิศทางที่ลือไม่จากไปคราหนึ่ง ก่อนจะก้มศีรษะดึงเสื้อขนสัตว์เนื้อหยาบออกจากร่างอย่างรวดเร็ว ถอดเสื้อตัวนอกสีดำออกจากเสื้อตัวในที่สวมอยู่ “นี่คือเสื้อขนสัตว์ที่ข้าแอบทำขึ้นจากหนังหนูห้าผืนเมื่อปีที่แล้ว ใช้กลิ่นหม่นหวายได้พอสมควร และยังไม่เคยมีผู้ใดเห็นมันมาก่อน แม้หลังจากนี้พวกนางจะถูกพบตัว ไม่ว่าเป็นหรือตาย ผู้อื่นก็จะไม่กลางแกลงมาถึงสกุลจ้าว ขณะนี้สถานการณ์ในราชสำนักซับซ้อน ท่านพ่อยังมีอาจแตกหักกับสกุลจ้าวได้”

จ้าวไปหล่มองเอ่ยคำใด เพียงพยักหน้ารับเบาๆ สุดท้ายเขาก็ตระหนักรู้ว่าเหตุใดบิดาจึงไม่ชอบพตนเอง กระทั่งเด็กน้อยผู้หนึ่ง เขาจ้าวไปหล่มองมิอาจเทียบได้!

จ้าวอุ๋วช่วยหาได้สังเกตเห็นความผิดปกติของพี่ชาย นำทารกหญิงซึ่งหนาวจนตัวเริ่มเขียว ดวงตาปิดแน่นไปห่อด้วยเสื้อตัวนอกที่ทำจากหนังหนูที่ยังเหลือไออนุ่นจากกายเขา จากนั้นเขาก็ทรุดตัวลงและเอ่ยเสียงเบาข้างหูหญิงสาว “เจ้าไปหาที่กำบังลม เก็บหญ้าแห้งส่วนหนึ่งไว้ในเสื้อผ้า นี่คือนินก๋อไฟสองก้อน

หากเจ้าจุดไฟเป็นก็จะได้ใช้มัน”

สกุลจ้าว? เด็กชายผู้นี้กับเด็กหนุ่มกลับเป็นบุตรชายของจ้าวยาง... หญิงสาวยิ้มชมชื่นก่อนจะหมุนกายเดินจากไป ผันร้ายอันหลอกหลอนในราตรีนี้จะจบลงเมื่อใดกัน

จ้าวอู่ชวีลู่ไบหน้ายามหลับของทารกหญิง ก่อนจะหันไปจูงมือเด็กหนุ่ม

ท่ามกลางถนนดินเลน เสียงรถม้าเจ็ดไม้หอมซึ่งประดับแสงตะเกียงขยับไหวย่อๆ ดังห่างออกไป เบื้องหลังพวกเขา ความมืดมิดได้เคลื่อนตัวเข้ากลืนกินทุ่งร้างกว้างสุดสายตา ต้นไม้เก่าแก่ เถาวัลย์แห้งเหี่ยว และผืนหญ้าแห้งแล้ง ทุกสรรพสิ่งต่างก็เปลี่ยนไปเป็นภาพเงา บ้างอ่อนบ้างทึบ

ท่ามกลางเงามืดนั้น หญิงสาวผู้หนึ่งอุ้มลูกน้อยเพียงคลอດของตนพลางขดร่างอยู่กลางกองพุ่มไม้อันแห้งเหี่ยว บนปากฟ้าหนาวเหน็บซึ่งห่างไกลออกไป เกล็ดหิมะเป็นประกายระยิบระยับหมุนวนร่วงหล่น สตรีผู้นั้นอาจหลับไปแล้ว หรืออาจสิ้นลมหายใจไปแล้ว... เกล็ดน้ำแข็งค่อยๆ ย่อมเส้นผมยุ่งเหยิงของนางจนกลายเป็นสีขาวที่ละน้อย

ทารกในเสื้อหนังหนาแนบกายเข้าหามารดา สายลมระลอกหนึ่งพัดผ่าน เกล็ดหิมะหนึ่งลอยละล่องลงมาต้องแก้มอันอุ่นของนาง นางบิดกายไปมา ก่อนจะล้มตาศีอย่างช้าๆ

แสงจันทร์ซึ่งใกล้จะลาลับสาดส่องดวงตาอันเลื่อนลอยคู้้น รอบบริเวณปรากฏเป็นสีฟ้าอ่อน สีเทาอ่อน หรือคล้ายจะผสมสีม่วงจางๆ เมื่อหมู่ดาราในดวงตาเคลื่อนหายไป สีของท้องฟ้ายามวิกาลก็เข้ามาแทนที่

ในที่สุด ราตรีนี้ท้องนาก็มืดจางดกคืนได้อีกต่อไป

ณ เมืองซินเจียง หิมะกลุ่มใหญ่ได้ตกลงจากปากฟ้า



หนึ่ง

สตรีนามว่าสื่อ

รัชสมัยพระเจ้าโจวปีที่ยี่สิบสี่ แผ่นดินไกลจะล่มสลาย

ปีนั้นบรมครูขงจื้อผู้มีอายุห้าสิบห้าปีรับราชการเป็นขุนนางแห่งแคว้นเว่ย ได้รับการแต่งตั้งจากหนานจื่อพระชายาแห่งเจ้าผู้ครองแคว้นขึ้นเป็นขุนนางระดับสูง ส่วนทางใต้ เหลือผู้ปกครองแคว้นอุ๋นรอบแพ้ใญ่แย่งชิงแคว้นเว่ย บาดเจ็บสาหัสจนถึงแก่ชีวิต พู่ไชบุตรชายสืบทอดตำแหน่ง ทั้งยังวางแผนชิงความเป็นใหญ่ในเหล่าผู้ครองแคว้นทั้งปวง...

ทว่าเรื่องราวเหล่านี้ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้า ข้าเพียงบังเอิญเกิดมาในปีนั้น

ท่านแม่เล่าว่าข้าถือกำเนิดขึ้นในสถานที่ซึ่งมีนามว่าจิงหยาง เมืองนี้ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาจิงซาน ริมแม่น้ำจิง ใจกลางดินแดนจินชวแปดร้อยลิ²⁸ ใน

²⁸ จินชวแปดร้อยลิ ชื่อเรียกพื้นที่ราบแถบมณฑลส่านซี และกานซูในสมัยโบราณ เนื่องจากสภาพภูมิประเทศที่อุดมสมบูรณ์ ทำให้มีประชากรหนาแน่น เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ เป็นรากฐานความเจริญรุ่งเรืองของแคว้นจิน จึงถูกขนานนามว่าเป็น 'จินชวแปดร้อยลิ'

เมืองเต็มไปด้วยคนตระกูลร่ำรวยมั่งคั่ง ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ท่านแม่เป็นอนุของเศรษฐีตระกูลหนึ่ง ผู้นำตระกูลอายุหกสิบกว่าปีแล้ว ขณะที่นางอยู่ในช่วงวัยแรกแย้ม วันหนึ่งก็ได้พบกับบุรุษต้องใจ จึงมีข้าขึ้นมา อันที่จริงหากโชคดีสามารถปิดบังความจริงไว้ได้ ข้ากับนางคงไม่ต้องกังวลเรื่องกินอยู่ไปทั้งชีวิต ทว่าน่าเสียดายนัก ในช่วงเวลาที่ข้าลืมหาค้น โชคชะตาของท่านแม่ก็ถูกลิขิตให้ชีวิตของนางกลายเป็นโศกนาฏกรรม

ภายใต้แสงจันทร์ ดวงตาของข้าแตกต่างไปจากทุกคน ข้าหาได้มีดวงตาดำลับ กลับเป็นสีฟ้ามรกต ข้ายังมีทันได้รับกระบังชื่อเรียกก็ถูกขับไล่ออกจากจวนมาพร้อมกับท่านแม่เสียแล้ว

มันเป็นราตรีหนึ่งในฤดูหนาว ณ เขตชายแดนทางทิศตะวันตกของแคว้นฉิน แม่น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็ง อากาศหนาวเย็นเสียดกระดูก หลายปีหลังจากนั้น ข้ายังคงมีอาจจินตนาการได้ สตรีเฟื่องคลอบุตรนางหนึ่งกับทารกแรกเกิดผู้นั้นฝ่าฟันราตรีอันหนาวเหน็บแสนทรมานและยาวนานแห่งแคว้นฉินมาได้อย่างไร

เป็นขอทาน ถูกทุบตี หิวโหยและเผชิญความหนาว นับแต่จำความได้ สิ่งเหล่านั้นคือทั้งหมดในชีวิตข้า ตลอดระยะเวลาสี่ปี สตรีผู้มีโรคภัยรุมเร้าพาเด็กน้อยผู้หนึ่งเดินทางจากจิงหยางไปยังเมืองยง²⁹ เมืองหลวงแห่งแคว้นฉิน

แต่ก่อนท่านแม่จะไม่พักอาศัยอยู่ในที่ใดที่หนึ่งเกินกว่าสามเดือน นางดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความหวาดหวั่นพรันพรึง กระทั่งไม่ยอมนอนหลับ ด้วยเกรงจะฝันร้ายแล้วทำให้ข้าตกใจตื่น ทว่าอาจเพราะครานี้นางเหนื่อยล้ามากจริงๆ สุดท้ายพวกเราก็หยุดการเดินทางที่เมืองยง

ชีวิตที่เมืองยงหาได้ดีไปกว่าสถานที่อื่น ยามกลางวันดวงตาของข้าอาจดูไม่ต่างจากผู้คนรอบข้าง ทว่าภายใต้แสงจันทร์มันกลับกลายเป็นสีฟ้ามรกต อันแปลกประหลาด สีสันที่ผิดธรรมชาตินี้ทำให้ขอทานคนอื่นๆ ในเมืองตื่น

²⁹ ปัจจุบันเป็นเขตเมืองโบราณในมณฑลส่านซี



กลัวยิ่งนัก สำหรับพวกเขาเหล่านั้น ชื่อของข้าก็คือ ‘ปีศาจภูเขา’

เนื่องจากต้องคอยปกป้องดูแลข้าอยู่ตลอดเวลา ท่านแม่ผู้มีโรครุมเร้า
มายาวนานจึงป่วยหนักจนมิอาจลุกขึ้นได้ ข้าซึ่งอายุได้สี่ขวบต้องออกไปขอทาน
จากผู้คนบนถนน และแย่งชิงอาหารจากสุนัขจรจัดในตรอกซอยด้วยตนเอง

ทูลราตรี ยามนอนอยู่ในอ้อมกอดท่านแม่ ข้ามักคิดว่าหากหลับและ
สิ้นใจไปเสียคงดีนัก... หากเป็นเช่นนั้น วันพรุ่งข้าก็ต้องทนทุกข์ทรมานเหมือนทุกวันนี้
น่าเสียดาย... สวรรค์พึงเสียงร่ำร้องในใจข้าผิดไป

เช้าตรู่วันหนึ่งของฤดูใบไม้ร่วง ท่านแม่สิ้นใจไปยามนิทรา กระทั่งข้าตื่น
ขึ้น แขนทั้งสองซึ่งตระกองกอดข้าไว้ก็แข็งไปเสียแล้ว นางมิอาจใช้มือลูบไล้ข้า
มิอาจใช้ร่างกายให้ความอบอุ่นแก่ข้าได้อีก

ข้าร่ำไห้จนดวงตาแดงก่ำ เสียงแหบแห้ง กระทั่งไม่เหลือเรี่ยวแรงให้ร้อง
ขำนอนลงข้างร่างไร้วิญญาณอันเย็นชืดของท่านแม่เงียบๆ จับแขนนางมาโอบ
ร่างตนเองไว้ ในใจคิดว่า ‘จงหลับเสีย จงหลับไปเสีย...’ เช่นนี้ เพียงหลับต่อ
ไป อีกไม่กี่วันข้าก็ต้องทนทุกข์ทรมานอีก เพียงหลับต่อไปอีกไม่กี่วัน ข้าอาจ
ได้พบกับท่านแม่อีกครั้ง พวกเราจะไปยังสถานที่อันวิจิตรงดงามและอาศัยอยู่
ที่นั่นด้วยกันตลอดไป ไม่พรากจาก...

ทว่าความปรารถนาเล็กน้อยเพียงเท่านี้ สวรรค์กลับมียอมช่วยให้ข้า
สมหวัง หรือในเวลานี้อาจมีผู้คนสิ้นลมหายใจเพราะสงครามและความยาก
แค้นมากเกินไป สวรรค์จึงไม่ว่างมาคำนึงถึงมนุษย์ตัวเล็กๆ อย่างข้า

สองวันหลังจากนั้น ความหิวโหยอันแสนทรมานทำให้ข้ามิอาจนอนต่อ
ไปได้ ข้างกายข้า ร่างท่านแม่เริ่มส่งกลิ่นเหม็น แม้สถานที่ซึ่งพวกเราอาศัย
อยู่จะห่างไกล แต่ถ้าถูกพบเข้า ร่างของนางก็จะถูกหามไปทิ้งยังสุสานร้าง
นอกเมือง

ข้ามิอาจยอมให้นางถูกโยนทิ้งราวกับเป็นขยะ และยิ่งมิอาจยอมให้ร่าง
นางถูกหมาในกัดแทะ

ข้าในเวลานี้ยังคงจดจำเช้าตรู่วันนั้นได้อย่างแจ่มชัด สายลมพัดพาไปไม้

ลีเหลียงทองลอยวนขึ้นไปบนฟ้า กลิ่นน้ำค้างขึ้นและอบอวลไปทั่ว กลิ่นนั้นเปลี่ยนให้โพรงจมูกอันแห้งผากของข้าชุ่มชื้น เมฆก้อนหนึ่งถูกสายลมยามเช้าพัดพามาอยู่เหนือศีรษะของข้า ล่องลอยอ้อยอิ่ง คล้ายมีต้องการแยกจาก

“ท่านแม่ดูสิ ช่างเป็นวันดีแห่งการลาจาก...”

ข้านำพินหนึ่งมัดไปขอแลกเชื้อเพลิงมาจากบ้านหลังหนึ่ง ก่อนจะจุดไฟเผากระท่อมมุงหญ้าคาหลังที่พวกเราพักอาศัย ข้าต้องการเผาตนเองและร่างของท่านแม่ไปด้วยกัน

ยามจ้องมองเปลวไฟซึ่งลุกกลามขึ้นเรื่อยๆ ข้าหาได้หวาดกลัวแม้แต่น้อย กลับรู้สึกได้ถึงความอบอุ่น ทว่าในช่วงขณะนี้เอง คนผู้หนึ่งก็ก้าวฝ่าควันทบหนาทึบหน้าประตูเข้ามาหาข้า ร่างของเขาสูงใหญ่ ใบหน้าคมคายคล้ายเทพเซียนผู้ล่องลอยมาจากสวรรค์ เดินมาอยู่ข้างกายข้า ข้ามองเขาพลงแยมยิ้ม ด้วยรู้ว่าในที่ที่สุดสวรรค์ก็ได้ยินความปรารถนาของข้า ส่งเทพเซียนมารับตัวข้าไปเสียที

เขาใช้แขนข้างหนึ่งซ้อนตัวข้าขึ้น ก่อนจะดีดกายพุ่งออกไปนอกกระท่อมด้านหลังพวกเราคือกระท่อมมุงหญ้าคาซึ่งกำลังถูกเปลวไฟกลืนกิน ภายใต้การพัดพาของสายลม เขม่าควันและสะเก็ดไฟปลิวกระจายไปรอบทิศ

เขาก็มหันมองข้าคราหนึ่งโดยมิเอ่ยวาจา เพียงกดศีรษะข้าไว้ที่อกเขาเบาๆ

ตึกตัก...ตึกตัก

ที่แท้เทพเซียนก็มีเสียงหัวใจเต้นเช่นกัน

หลังจากผ่นคนคลาญลง ข้าซึ่งหาได้มีสิ่งใดตกถึงท้องมาสสองวันก็พล็อยหลับไป ยามนั้นข้าเข้าใจว่าในที่สุด ข้าก็สามารถตายจากไปได้เสียที

นี่คือการพบกันครั้งแรกระหว่างเขากับข้า หาใช่จุดจบของเรื่องราว กลับกลายเป็นจุดเริ่มต้นชีวิตอันแสนผันผวนของข้าต่อจากนี้...

เมื่อตื่นขึ้นอีกครั้ง ข้าพบว่าตนเองนอนอยู่บนพูกนอนนุ่มแผ่นหนึ่ง ใบหน้าและร่างกายผ่านการทำความสะอาดจนสะอาดสะอ้าน สิ่งที่สวมอยู่บน

ร่างคือเลื้อยตัวบางสีขาวซึ่งข้ามิเคยพบเห็นมาก่อนตั้งแต่เกิดมา แม้เครื่องแต่งกายนั้นจะดูประหลาดเหลือคณนา ทว่าข้ากลับชอบมันมาก

ไฉนเหล่าบ่าวรับใช้เล่าว่าบุรุษที่ช่วยเหลือข้าคือแม่ทัพผู้อ่อนวัยที่สุดแห่งแคว้นฉิน นามว่าอู่เฟิง อายุเพียงยี่สิบก็สามารถนำทัพฉินบุกตีทัพซีหรง³⁰ ผู้รุกรานเขตชายแดนได้หลายครั้งหลายคราจนแตกพ่ายไปได้ ด้วยเหตุนี้เจ้าผู้ครองแคว้นจึงมอบจวนในเมืองหลวงให้เขา ทว่าเวลาส่วนมาก เขามักอาศัยอยู่ที่เมืองเล็กๆ ริมชายแดนนามว่าหลินเถา

หลังถูกเขาพากลับมา ข้าผู้ระเห่ร่อนก็มีบ้านหลังใหม่ เหตุเพราะข้าไม่มีชื่อ ทั้งยังเป็นเด็กกำพร้าซึ่งถูกเก็บมาเลี้ยงดู เหล่าบ่าวรับใช้ในจวนจึงเรียกข้าว่าอาสือ³¹

“อาสือ นำเสื้อผ้าที่ต้องซักจากเรือนด้านหลังมาให้ข้า” ป้าไปซึ่งรับผิดชอบซักเสื้อผ้าของบ่าวรับใช้ทั้งหมดในจวนนั่งตะโกนบอกอยู่ข้างบ่อน้ำ นางเป็นสตรีรูปร่างอ้วนท้วนผู้หนึ่ง มีคางที่สั้นมาก ปลายจมูกกลมจนดูคล้ายติดก้อนแป้งไว้บนหน้า นับแต่เข้ามาในจวนแม่ทัพ ข้าก็นอนห้องเดียวกับนางมาโดยตลอด

“มาแล้ว!” ข้าขานรับ ก่อนจะออกวิ่งไปยังที่พักของเหล่าบ่าวรับใช้ซึ่งอยู่หลังจวน

จวนแม่ทัพแบ่งออกเป็นสามส่วน โถงด้านหน้าคือสถานที่ซึ่งท่านแม่ทัพใช้รับรองเมื่อต้องพบปะแขกหรือ ตรงกลางคือหอสักการะซึ่งสร้างอยู่บนบันไดสูง ใช้สำหรับทำพิธีต่างๆ จวนด้านหลังแบ่งออกเป็นฝั่งตะวันออกและตะวันตก ท่านแม่ทัพอาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันออก ส่วนเรือนซึ่งค่อนข้างสูงและดูดีหลังฝั่งตะวันตกคือที่พักอาศัยของเหล่าบ่าวรับใช้กว่ายี่สิบชีวิตในจวน เวลานี้มีเด็กกำพร้าซึ่งอดตายหรือหนาวตายอยู่ข้างถนนเป็นจำนวนมาก มีผู้ใดยินดีเลี้ยงเด็กที่เก็บกลับมาเพิ่มอีกคนหนึ่งอย่างเสียเปล่า

³⁰ ชนกลุ่มน้อยผู้มีถิ่นฐานอยู่ในแถบตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีนในสมัยโบราณ

³¹ ในภาษาจีนแปลว่า ‘เก็บ’ หรือ ‘หยิบ’

ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ตนถูกขับไล่ออกไป และมีข่าวก๊นในจวนแห่งนี้
ข้าจึงพยายามทำงานให้มากเท่าที่ทำได้ ช่วยป่าไปเก็บเสื้อผ้า ยกอาหารให้ผู้ดูแล
จวนซึ่งกำลังป่วย ขอเพียงทำได้ ข้าหาได้ปฏิเสธ

ท่านแม่ทัพไม่อยู่ที่จวนเป็นเวลานาน ทว่าคนในจวนกลับไม่กล้า
เกียจคร้านแม้แต่ชนิด ฟ่าเฟิงสาง เหล่าสาวใช้ผู้มีหน้าที่เก็บพืชผลแบกแข่งไม้ไฟ
ออกไป ขณะที่บ่าวชายต่างเปลือยยกนำพืชพันธุ์ธัญญาหารที่เก็บเข้าจวนมาเมื่อ
ปลายปีก่อนออกไปตากแดดในสวน ข้าเอ่ยทักทายพวกเขาอย่างยิ้มแย้มไป
ตลอดทาง ขณะหอบผ้าสกปรกซึ่งเก็บมาจากห้องพักต่างๆ เดินอยู่บนทางเดิน
หินของสวนฝั่งตะวันตก

ทางเดินนี้ถูกผู้ดูแลจวนสั่งให้ปูขึ้นใหม่ เพื่อที่ในฤดูฝนซึ่งจะมาถึง พื้น
จะได้ไม่แฉะแฉะมากเกินไปนัก ทว่ามันกลับทำให้คนชุ่มช้ำอย่างข้าลำบาก
หากวันนี้หกล้มจนทำเสื้อผ้าสกปรกอีก ป่าไปต้องตีข้าตายแน่

ขณะกำลังคิด ปลายเท้าก็สะดุดเข้ากับหินก้อนหนึ่งซึ่งพุ่งขึ้นมา จับพลัน
เข้าของข้าก็อ่อนยวบ ทั้งคนและเสื้อผ้าไฟไปด้านหน้า

“แย่แล้ว...!”

เมื่อโผล่ศีรษะออกไปจากเสื้อผ้ากองใหญ่ ข้าก็เห็นกงซื่อ³² ซี ทหาร
อารักขาของจวน ยืนตระหง่านราวกับภูเขาลูกใหญ่อยู่ตรงหน้า หากนับรวมครา
นี้ นี่ก็เป็นครั้งที่สามที่เขาเห็นข้าหกล้มแล้ว

“อาสี่ ข้าเคยบอกเจ้าแล้ว ยามก้าวเดินต้องดูพื้น เมื่อแบกเสื้อผ้า
ทั้งหมดไม่ไหว โยจึงไม่แบ่งเป็นสองกองแล้วแบกมาสองคราเล่า” มือหนึ่งของ
เขากอบเอาเสื้อผ้าขึ้นจากพื้น ขณะที่อีกมือก็อุ้มข้าขึ้น ก่อนจะเดินอย่างมั่นคง
ตรงไปทางบ่อน้ำ

“อาสี่หกล้มอีกแล้วหรือ” เมื่อเห็นพวกเรา ป่าไปก็ลุกขึ้นยืนทั้งใบหน้า
ที่แดงก่ำ ยกมืออันเปี่ยมขึ้นปาดเก็บปอยผมซึ่งตกลงมาด้านขวาอย่าง

³² ชื่อตำแหน่งของเจ้าพนักงานในหน่วยงานหรือกลุ่มกองหนึ่ง



ระมัดระวัง

ข้าเกรงว่านางจะจับข้าโยนลงบ่อน้ำด้วยความโมโห จึงกอดคองข้อซี้ไว้แน่นมิปล่อย ทว่าวันนี้ข้าไปคล้ายจะดูแปลกไป หาได้วาดลัษณ์สอนข้าเช่นเคย กลับรับตัวข้าไปจากมือกงข้อซี้ด้วยรอยยิ้ม “เจ้าหนูนี้มักเดินไม่มองพื้น ลำบากกงข้ออ๋มนางมาส่งแล้ว”

“มิ...มิได้ ข้าบังเอิญไปพบเข้าพอดี” กงข้อซี้ผู้มีรูปร่างสูงใหญ่เปลี่ยนไปติดอ่างเล็กน้อยเมื่ออยู่ต่อหน้าข้าไป

ข้ามีอาจหนบรรยากาตแปลกประหลาดระหว่างพวกเขาทั้งสอง จึงเดินเพื่อกระโดดลงจากมือข้าไป ก่อนจะวิ่งออกไปพลางหันกลับมาร้องตะโกน “ข้าจะไปยกอาหารเข้าให้ผู้ดูแลจน”

“เจ้าวิ่งช้าๆ หน่อย” เสียงร้องเตือนของข้าไปลอยมาเข้าหู ยามเมื่อข้าวิ่งเลี้ยวมาในโรงครัว

ยามดึก ข้าถูกข้าไปกอดไว้ในอ้อมแขน แต่ก่อนท่านแม่ก็กอดข้านอน เช่นนี้ ทว่าเพราะความเจ็บป่วยทำให้นางผ่ายผอมเป็นอย่างยิ่ง กลางดึกข้าจึงมักถูกกระตุกปูดโปนของนางกดทับจนรู้สึกตัวตื่นด้วยความเจ็บ แต่การนอนซุกอยู่ในอ้อมกอดของข้าไปนั้นต่างออกไป ทั้งนุ่มนวลและอบอุ่น แม้เสียงกรนของนางจะดังไปบ้าง แต่ข้าก็สามารถนอนหลับสนิทจนฟ้าสาง

ข้าคิดว่า... หลังท่านแม่จากไปแล้ว นางจะต้องบอกสิ่งใดกับเทพเซียนเป็นแน่แท้ ชีวิตของข้าจึงได้ดีขึ้นทุกวัน แม้ข้าไปจะดูและดีข้าเป็นประจำ แต่เสื้อผ้า รองเท้า และถุงเท้าที่ข้าสวมอยู่นี้ ต่างก็เป็นสิ่งที่นางใช้เวลาในช่วงกลางวันเย็บแก้จากเสื้อผ้าชำรุดของผู้คนมาให้ข้า

“อาสือ วันพรุ่งหากได้พบกับกงข้อซี้ ช่วยถามเขาให้ข้าที่ว่าเขาแต่งภรรยาเข้าบ้านแล้วหรือไม่”

ข้ากลับไปเพียงครู่ก็ถูกข้าไปเขย่าปลุกให้ตื่น

“ไปต้องถามเรื่องนี้ด้วยเล่า” ข้าถามกลับอย่างสะลึมสะลือ

“เด็กน้อย อย่าถามให้มากความ ข้าให้เจ้าถามเจ้าก็ไปถามเสีย” กล่าวจบป้าไปก็ดับหลังข้าเบาๆ

เมื่อหลับตาลงข้าก็จมลึกเข้าสู่วังค์นิทราอีกครั้ง ในฝันท่านแม่กับข้าพักอาศัยอยู่ในจวนซึ่งมีดอกมู่จินบานเต็มสวน สายลมพัดพาเอาเส้นผมยาวดำของท่านแม่ปลิวสะบัด นกนางแอ่นตัวใหญ่เล็กบินร่อนไปมาอยู่กลางอากาศหูของข้าได้ยินเพียงเสียงร้องประสานเจื้อยแจ้วของพวกมัน

สามัญชนส่วนมากไร้แซ่ไร้สกุล เหตุที่ป้าไปชื่อว่าไปฟู่³³ ก็เพราะสามผู้ล่งลับของนางมีนามว่าไป

วันถัดมา เมื่อข้าบอกป้าไปว่าคงซื้อชียังมิได้แต่งงาน นางก็หอบห่อผ้าหนีไปยังบ้านบุรุษนามว่าชีผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ด้วยตนเอง

หลังจากป้าไปออกเรือนครั้งที่สองไปอย่างราบรื่น ห้องเล็กๆ ซึ่งนางเคยพักอาศัยอยู่กับข้าก็ว่างลง ฉินกู่ผู้ดูแลจวนจึงรับซื้อเออร์หลานสาวของตนมาพักกับข้า

ชื่อเออร์อายุเท่ากับข้า ดวงตาเรียวคมดั่งเมล็ดชึ่ง³⁴ บนพวงแก้มกลมแดงคูนั่น ทำให้ดูคล้ายว่านางกำลังส่งยิ้มอยู่ตลอดเวลา ทุกราตรีพวกเราจะซ่อนตัวอยู่ในผ้าห่ม สนทนาหยอกล้อ นินทาเรื่องเสียหายของผู้อื่นในจวนปรึกษากันว่าจะขโมยผลหลี่จื้อ³⁵ จากต้นที่สวนหน้าจวนได้เช่นไร พวกเราสนทนาเรื่องท่านแม่ผู้ป่วยไข้ของข้ารวมไปถึงน้องชายผู้ล่งลับของนาง เรื่องลี้ตาอันแปลกของข้าไปจนถึงไฟดำเม็ดหนึ่งบนท้องของนาง

สี่ฤดูผันผ่าน พวกเรากินข้าวขามเดียวกัน ห่มผ้าผืนเดียวกัน นางกลายเป็นสหายวัยเด็กคนสนิท เป็นญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของข้า

ข้าทำงานอย่างขยันขันแข็ง และมักก่อเรื่องผิดพลาด เรียนรู้การลอก

³³ ‘ฟู่’ ในภาษาจีนแปลว่า ‘ภรรยา’ หรือ ‘สตรีที่แต่งงานแล้ว’

³⁴ อัลมอนต์

³⁵ ลูกพลัม

และการถอนตัวออกจากเหล่าสาวใช้ในจวน ทะเลาะต่อยตีกับเด็กชายบนพื้นดินเลนนอกจวน เพียงพริบตาเวลาสี่ปีก็ผ่านพ้นไป

ระหว่างสี่ปีนั้น ท่านแม่ทัพมียศเหี้ยมอย่างเข้ามาที่นี่ ครั้งเดียวที่ข้ากับเขาอยู่ใกล้กันมากที่สุดคือยามที่เขากลับมารายงานตัวยังเมืองหลวงในปีนั้น เขาขี่ม้าผ่านหน้าจวนไป ข้าและเหล่าบ่าวรับใช้คุกเข่าอยู่หน้าประตู ยามที่ก๊อบเท้าม้าของเขาเคลื่อนผ่านหน้าข้าไป ข้าก็นึกอยากเงยหน้าขึ้นถามเขาเหลือเกินว่ายังจำเด็กที่ตนเองเก็บมาเมื่อสี่ปีก่อนได้หรือไม่

แต่จนแล้วจนรอดข้าก็มิกล้าถึงเพียงนั้น ผู้มีฐานะสูงส่งเช่นเขาคงหลงลืมข้าไปนานแล้ว...

หากพันปลายปีนี้ไป ข้าก็จะอายุครบแปดชวบ จากวาจาของซือเอ๋อร์ ข้านั้นถนัดในการสร้างทำตัวน่ารักและเชื่อฟัง เมื่อก่อเรื่องขึ้นก็เอ่ยคำขอโทษได้เร็วกว่าผู้ใด เมื่อเสร็จสิ้นการทะเลาะเบาะแว้งก็มักมีวิธีทำให้ผู้อื่นแบกหม้อดำ³⁶ แต่เนื่องด้วยสิ่งที่ข้าทำมาตลอดหลายปีมักเป็นการทำเพื่อช่วยนาง นางจึงหาได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของข้าให้ผู้ใดล่วงรู้

ผลจากการ ‘ช่วยคนชั่วก่อกรรมชั่ว’ ของซือเอ๋อร์ ทำให้ผู้ดูแลจวนมอบหมายงานเบาๆ อย่างการทำความสะอาดห้องหนังสือของท่านแม่ทัพให้ข้า ในขณะที่นางถูกส่งไปโรงครัว

ซือเอ๋อร์เป็นคนชอบกิน เมื่อเข้าไปยังโรงครัวก็เหมือนกับหนูตกลังข้าวสาร จึงยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเทียบกันแล้วข้าหาได้โชคดีถึงเพียงนั้น

ท่านแม่ทัพนิยมการอ่านตำรามาก ม้วนตำราไม้ไผ่ทั้งเก่าและใหม่วางกองอยู่เต็มทึ่มผนังของห้องหนังสือทั้งสามด้าน สิ่งที่ข้าต้องทำในทุกวันคือเช็ดถูโต๊ะหนังสือ บัดเช็ดฝุ่นบนม้วนตำรา ทว่างานซึ่งผู้อื่นต่างก็อิจฉานี้กลับทำให้ข้าไม่คุ้นชินนัก จำนวนต้นไม้ที่ข้าเคยป็นมาตั้งแต่เล็ก เกรงว่าจะมากกว่า

³⁶ เป็นสำนวนที่มีความหมายในทำนองว่า ‘เป็นแพะรับบาป’

ข้าวที่ข้าเคยกินเสียอีก ดังนั้นเมื่อถูกสั่งให้มาเฝ้าห้องหนังสือเพียงคนเดียว
เจียบๆ จึงนับเป็นความทรมานอย่างแท้จริง

หลายเดือนต่อจากนั้น อาจเพราะดมกลิ่นไม้ไผ่และน้ำหมักมาก นิสัย
ของข้าจึงเจียบสงบลงไม่น้อย วันเวลาที่ข้าวิ่งเล่นอยู่ข้างนอกก็ลดลงไปเช่นกัน

“อาลือ ต้าโถวซือฝู³⁷ ให้ข้าไปหาซื้อน้ำเต้าแห่งที่ตลาดตะวันตก เจ้าจะ
ไปกับข้าหรือไม่” ซื่อเอ๋อร์ผู้สวมเสื้อยันต์นูนสีแดงสดและมัดผมเป็นมวยสองข้าง
ยืนอยู่หน้าประตูห้องหนังสือ นางพนกว้นสีขาวออกจากปากพลางก้มหน้าลง
ปิดหิมะซึ่งเประอยู่ตามเสื้อผ้า

“หยุดปิดเสีย รีบเข้ามาเถิด” ข้าเดินไปหน้าประตู ลมหนาวพัดพามา
กระทบหน้าจนข้าอดตัวสั่นมิได้ “ต้าโถวซือฝูช่างโหดร้ายจริง หิมะตกหนัก
เพียงนี้ยังจะให้ไปหาซื้อน้ำเต้าแห่งได้จากที่ใดอีก เจ้ารีบไปอังไฟที่เตาเสีย”

“อย่างไรห้องนี้ที่เจ้าอยู่ก็อบอุ่นที่สุด” ซื่อเอ๋อร์ยื่นมือไปอังไฟ พลางมอง
สำรวจห้องหนังสือ

“หลายวันก่อนหาได้อบอุ่นเช่นนี้ เป็นเพราะข้าได้ยืนยันว่าท่านแม่ทัพจะ
กลับมาในอีกไม่กี่ราตรี จึงได้เริ่มจุดเตาถ่าน” ข้าหยิบไม้ทองแดงปลายแหลม
ขึ้นเขี่ยถ่านในเตาสามขาสองหูจับลายอสุร

“ปีนี้จู่ๆ ท่านแม่ทัพก็กลับมาทำพิธีเฝ้าปี³⁸ พวกเราจึงร่วนวายกันมาก
ทีเดียว ข้าวเหลือง ข้าวเปลือก และข้าวฟ่าง ล้วนไม่มีสักอย่าง แม้มีสุราขม
เหลือยู่สองไห แต่ก็มิรู้ว่าเปรี้ยวหรือไม่ หลังซื้อน้ำเต้าแห้งแล้ว ซื่อฝูยังให้ข้า
ไปทิ้งจวนไปหีเพื่อดูว่าพวกเราจะขอแบ่งเนื้อหมักมาจากท่านอาของข้าผู้ดูแล
จวนนั้นได้หรือไม่ จวนพวกเราทำเนื้อหมักข้าเกินไป เนื้อจึงมีทันชิมซักรสสุรา
ไปมากพอ เปิดไฟได้เร็วที่สุดก็คืออีกครั้งเดือน” ซื่อเอ๋อร์นวดคลึงขาพลางบน

³⁷ ซื่อฝู แปลว่าอาจารย์ หรือเป็นคำสรรพนามที่ใช้เรียกผู้มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน

³⁸ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในช่วงตรุษจีน ชาวจีนจะอยู่เฝ้าดูปีเก่าล่วงไปจนวันใหม่ย่างเข้ามา
หรือก็คือจะไม่นอนในวันส่งท้ายปีเก่านั่นเอง

เจ็อยแจ้ว

“แต่ข้าเห็นว่าหลายวันมานี้เจ้ากลับทำงานอย่างมีความสุขนัก อาลิส ท่านแม่ทัพที่เจ้าคะนิงหาผู้ขึ้นหน้าตาเป็นเช่นไรกันแน่ หล่อเหลาคล้ายกว่าพี่ชายชุดเขียวผู้ที่พวกเราพบในตลาดวันนั้นหรือไม่”

เดือนก่อนข้าไปซื้อพืนที่ตลาดตะวันตกเป็นเพื่อนชื่อเออร์ และบังเอิญได้พบกับเด็กหนุ่มฐานะสูงส่งผู้มียายุมากกว่าพวกเราเล็กน้อยนั่งรถม้าผ่านมารถม้าของเขาเกือบชนชื่อเออร์ แต่ไรมาหารถม้าของผู้มีฐานะชนกับชาวบ้าน รากหญ้า ผู้ได้รับสั้มักเป็นคนที่ถูกชน ทว่าเด็กหนุ่มชุดเขียวผู้นั้นกลับก้าวลงจากรถและก้มลงประคองชื่อเออร์ให้ลุกขึ้น ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลชวนฟัง

“เจ้าบาดเจ็บหรือไม่”

ชื่อเออร์ส่ายหน้าด้วยใบหน้าแดงก่ำอย่างมีอาจเอ๋ยสิ่งใดออกมา เรื่องราวต่อจากนั้นย่อมเป็นเด็กหนุ่มขึ้นรถม้าจากไป ขณะที่ชื่อเออร์ถูกข้าล้อเลียนภายหลังนางก็มักกล่าวถึงเด็กหนุ่มชุดเขียวผู้นั้นอยู่บ่อยๆ

“บนโลกนี้จะมีผู้ใดรูปงามกว่าพี่ชายชุดเขียวผู้นั้นของเจ้าอีกเล่า” ข้าตั้งใจเอ๋ยล้อเลียนชื่อเออร์ ทว่านางกลับพยักหน้าอย่างจริงจังและเอ๋ย

“ข้าก็คิดเช่นนั้น”

เอื่อ... ไรยารักษาเสียแล้ว

“อาลิส เจ้าออกไปเป็นเพื่อนข้าหน่อยเถิด หิมะตกหนักเพียงนี้ หากข้าออกไปเดินคนเดียวคงน่าเบื่อ” ชื่อเออร์เกยคางบนไหล่ข้า ดวงตาแวววาวซึ่งคมริ้วราวกับเมล็ดซึ่งจับจ้องมายังข้า

ข้าเอาหน้าผากดันศีรษะนางออก พลังเอ๋ยด้วยรอยยิ้ม “ข้าคิดว่าทั้งน้ำเต้าแห้งและเนื้อหมักของเจ้า ต้องหาไม่ได้สักสิ่งเป็นแน่ มิฉู้เจ้าอยู่ยังไฟกับข้าที่นี้ คำอีกหน่อยจึงกลับไปรายงานตำโถวชื่อผู้ว่าทางไปตลาดตะวันตก ถูกกองหิมะขวางกั้น และผู้ดูแลจนไปหลีกก็มิกล้าแอบแบ่งเนื้อหมักให้เจ้าโดยพลการไม่ดีกว่าหรือ”

“ทำเช่นนั้นได้อย่างไรเล่า ไปเถิด... เจ้าสวมเสื้อผ้าน้อยขึ้น ด้านนอกหนาวนัก ข้าจะไปนำเสื้อคลุมกับผ้าพันคอมาให้เจ้า ตกกลางคืนล่ะ เจ้ารอข้าอยู่ที่นั่นนะ” เอ๋อจือฮูเอ๋อก็วิ่งออกไปโดยมิรอให้ข้าตอบรับ

แต่เล็กจนโต ข้าก็ยังมิรู้ว่าจะปฏิเสธเด็กหญิงแสนซนผู้นี้ได้อย่างไร

ปีนี้เมืองยงหิมะตกหนักมากกว่าทุกปี เกล็ดหิมะซึ่งคล้ายขนนกสีขาว ลอยวนก่อนจะหล่นลงมาจากท้องนภาสีเทาขมุกขมัว หลังคาบ้านเรือนสองฟากถนนมีน้ำแข็งเกาะเป็นแท่งยาว หิมะซึ่งจับตัวเป็นก้อนไถลตกจากหลังคา ยามที่ข้ากับฮูเอ๋อฮูเอ๋อฝ่าหิมะไปถึงตลาด แผงลอยที่เหล่าพ่อค้าแม่ค้าตั้งขึ้นชั่วคราวเป็นระยะนั้นมิมีชาวสวนมาขายผักแต่อย่างใด แม้แต่โรงหัตถกรรมสองข้างถนนยังปิดประตูไปเสียแล้ว

“บอกแล้วว่าจะต้องไม่มีใครมาขาย เจ้าก็ไม่ยอมเชื่อ” หิมะบนพื้นจับตัวหนาขึ้นมาก บริเวณซึ่งแต่เดิมเป็นแอ่งน้ำก็จับตัวเป็นน้ำแข็ง ข้าจึงมือฮูเอ๋อฮูเอ๋อก้าวเดินพลางไถลเท้าไปอย่างยากลำบาก “อากาศหนาวนัก มิใช่หรือเจ้ารัก แอบกินอาหารในโรงครัว จึงตั้งใจแกล้งลงโทษเอาหรอกระ”

“มิใช่หรือ เจ้าหนาวจนหน้าชาไปแล้วใช่หรือไม่ ข้าจะดูแลความอบอุ่นนะ” ฮูเอ๋อฮูเอ๋อยกมือขึ้นเป่าลมคราหนึ่ง ก่อนยื่นมาอุ้มหน้าข้าโดยแรง

“เป็นอย่างไรบ้าง ดีขึ้นหรือไม่” ใบหน้ากลมๆ ของฮูเอ๋อฮูเอ๋อสัมผัสความเย็นจนแดงก่ำ คล้ายผลไม้สุกอมในฤดูใบไม้ร่วง มือนางที่อยู่บนหน้าข้านั้นเย็นเฉียบ ทว่าข้ากลับชมชอบ

ข้าพยักหน้า ก่อนจะจูงมือนางเดินไปข้างหน้าต่อข้าๆ

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว ฮูเอ๋อฮูเอ๋อก็หยุดฝีเท้าลงอีกครั้ง แล้วชี้ไปที่ตรอกเล็กๆ ทางด้านซ้ายก่อนร้องบอก “ดูสิ! ที่นั่นคล้ายจะมีผู้ใดอยู่”

ข้ามองตามทิศทางซึ่งนางชี้ไป เห็นเพียงเงาร่างในชุดเขียวและเทาอนแผ่อยู่กลางพื้นหิมะ

“มิใช่หรือตายไปแล้วใช่หรือไม่” ฮูเอ๋อฮูเอ๋อกำสายเลื้อยพลางหลบไปด้านหลัง

“ไปตุกรู้แล้วมิใช่หรือ” ข้าลากนางวิ่งไปยังตรอกแคบนั้น

เด็กหนุ่มสองคนนอนอยู่บนพื้นหิมะขาวโพลน เสื้อผ้าขาดวิน ใบหน้ามีรอยฟกช้ำคล้ายผ่านการทะเลาะวิวาทก่อนจะหมดสติไป ชายสวมเสื้อแพรห้อยป้ายหยก³⁹ ซึ่งนอนอยู่ด้านนอกคือเด็กหนุ่มสูงศักดิ์ที่ชื่อเออร์พบบนรถม้าเมื่อเดือนก่อน

“เจ้าว่าเขาแข็งตายไปแล้วหรือไม่!” ชื่อเออร์นั่งยองๆ ลงข้างกายเด็กหนุ่ม พลงเอามือตบหน้าแล้วลูบมือเขาอย่างร้อนรนเสียจนจะร้องให้อยู่รอมร่อ

“ถ้าอย่างใด... เจ้าจับต้องเขาดูซิว่ายังอุ่นอยู่ไหม” อันที่จริงข้าก็รู้ว่าควรวินิจฉัยคนตายแล้วหรือไม่อย่างไร รู้เพียงยามท่านแม่สิ้นลมหายใจนั้น ร่างกายทุกส่วนต่างก็เย็นเยียบไปสิ้น

ชื่อเออร์ใช้ปลายนิ้วเปิดسابเสื้อเด็กหนุ่มออก ก่อนจะอำปากสูดลมไว้เต็มสองแก้ม แล้วเป่าลมใส่ฝ่ามือเขาอย่างเต็มที่

พี่ชายบนพื้นน่าจะสัมผัสความเย็นจนแข็งและตัวชาไปแล้ว ทว่านางกลับเกรงว่ามือของตนจะทำให้เขาหนาว... ข้ามองชื่อเออร์พลงสายหน้า ก่อนจะก้มตัวลงสัมผัสเด็กหนุ่มผู้มีรอยแผลเป็นใต้ดวงตาซึ่งนอนอยู่ด้านในตรอก ความอบอุ่นส่งผ่านใต้ฝ่ามือขึ้นมา ทว่าข้ากลับรู้สึกเย็นและหันไปบอกกับชื่อเออร์ “คนที่ข้าจับสิ้นใจไปแล้ว คนที่เจ้าจับยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

“เขายังตัวอุ่นอยู่ เขายังมีชีวิต พวกเรารีบแบกเขากลับไปกันเถิด!” ชื่อเออร์นำตาอาบแก้ม มุมปากยกยิ้มดีใจ

“หากปู่ของเจ้ารู้ว่าพวกเราเก็บคนกลับจวนไปโดยพลการ ต้องจับเขาโยนออกมาอีกแน่ อีกครู่พวกเราต้องเข้าไปทางประตูระบายน้ำเสียด้านหลัง จะให้ผู้ใดเห็นมิได้”

“ได้ เช่นนั้นก็ทำตามที่คุณว่า”

ข้าช่วยชื่อเออร์ประคองคนขึ้น ก่อนจะเดินโซเซไปตามถนน เดินได้

³⁹ ลำนวน ‘สวมเสื้อแพรห้อยป้ายหยก’ อุปมาว่าเป็นผู้มีฐานะสูงศักดิ์

ไม่ก็ก้าวก็หันกลับไปมองบุตรอีกคนซึ่งนอนอยู่ในตอถอกนั้นอีกครึ่งอย่างอดไม่ได้

“มีสิ่งใดดี พวกเรารีบไปกันเถิด!” ซื่อเอ๋อร์เร่งรัด มิอาจรอได้แม้เสี้ยวเวลา

“อ้อ ชำรุดแล้ว ไปเถิด”

แท้จริงแล้วชำรุดจักเด็กหนุ่มในตอถอกผู้นั้น เขาเป็นขอทานผู้เคยจับขี้มัดและนำไปโยนทิ้งที่หลุมศพไร้ญาติในเวลากลางดึก ท่านแม่มาช่วยซ้ำ และเขาก็ยอมให้เด็กคนอื่น ๆ นำก้อนหินมาทุบพวกเราโดยแรง เพราะปกป้องซ้ำไว้ ท่านแม่จึงได้รับบาดเจ็บหนัก เมื่อกลับไปได้ไม่นานนางก็ล้มป่วยจนมิอาจลุกขึ้นได้อีก หลังจากนั้น ยามเมื่อข้าออกไปขอทานโดยลำพังก็มักจะหลบเลี่ยงเขาอย่างระมัดระวัง มิคาดว่าจะได้มาพบเขาที่นี้ในอีกหลายปีต่อมา

เวลานี้เขายังไม่ตาย ทว่าข้าก็ต้องการช่วยเขา เมื่อผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม⁴⁰ ตัวเขาก็จะเปลี่ยนไปเย็นเฉียบเหมือนท่านแม่... จากนั้นก็จะสิ้นใจ

นับตั้งแต่ข้าตัดสินใจทิ้งให้เด็กหนุ่มขอทานผู้นั้นนอนรอความตายอยู่ในตอถอก ข้าก็รู้ว่าตนเองหาใช่คนมีเมตตา อย่างน้อยก็มีเหมือนซื่อเอ๋อร์ผู้ซึ่งมีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์

จากตลาดตะวันตกมาถึงจวนแม่ทัพ ระยะทางซึ่งปกติใช้เวลาเพียงสองเค่อ⁴¹ ทว่าข้ากับซื่อเอ๋อร์เดินมากกว่าครึ่งชั่วยาม แล้วก็ยังไม่ถึง เริ่มรู้สึกว่ายากผู้ยวบยาบยิ่งหนักขึ้น ขณะที่เรี่ยวแรงของข้ายิ่งน้อยลง ข้ายกแขนเด็กหนุ่มชุดเขียวออกจากบ่าตน หอบหายใจพลางเอ่ยกับซื่อเอ๋อร์

“ปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ เจ้าเฝ้าเขาอยู่ที่นี่ ข้าจะไปหาแผ่นไม้กับเชือกจากวน้ำลักเส้น หากลากเขาไปพวกเราอาจเดินทางเร็วขึ้นบ้าง”

“เช่นนั้นข้าไปเอง ข้ารู้ว่าที่ใดใกล้ๆ ที่มีของเหล่านั้น ข้าจะรีบกลับมา!”

⁴⁰ หน่วยนับเวลา 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง

⁴¹ หน่วยนับเวลา 1 เค่อ คือเวลาประมาณ 15 นาที

ยังมีทันเอ่ยจบ ชื่อเออร์ก็ซอຍเท้าวิ่งไปทางด้านตะวันออกเสียแล้ว ทั้งข้าซึ่งหายใจหอบเหนื่อยให้คุกเข่าประคองบุรุษผู้สลบไปสลบไม่ได้สตืออยู่บนถนนอันไร้ผู้คน

มีรู้ว่าผ่านไปนานเท่าใดแล้ว ชื่อเออร์ก็ยังไม่กลับมา ท้องฟ้าค่อยๆ ครึ้มลงเรื่อยๆ ไม่นานนักเกล็ดหิมะขนาดเท่ากลีบดอกเหมยก็ลอยละล่องลงมาเป็นสาย รวากับตาข่ายสีขาวขนาดใหญ่ซึ่งแขวนอยู่ร่วงจากนภามาสู่พื้นดิน ภาพบ้านเรือนซึ่งอยู่ห่างออกไปเลื่อนรางลง กระทั่งพื้นถนนซึ่งห่างไปเพียงหนึ่งจั้ง⁴² ก็มีอาจมองเห็นได้ชัดเจน ข้าบิบนวดเท้าซึ่งไร้ความรู้สึกของตน ก่อนจะวางคนลงบนพื้นอย่างไม่มีเต็มใจ

เฮ้อ... คนผู้นี้เติบโตมาด้วยการกินสิ่งใดกันหนอ ไยจึงได้ตัวหนักถึงเพียงนี้

ข้าแบกคนขึ้นบนหลังอีกครั้ง เดินออกไปได้สิบก้าว ยังมีทันเข้าใกล้โครงไม้ไผ่ของโรงหัตถกรรมข้างถนน ก็ลืมนึกว่าลงบนพื้นหิมะเสียแล้ว คนบนหลังข้าทับลงมานับตัวข้า ใบหน้าข้าจมลงในกองหิมะ เอวข้าบาดเจ็บเพราะถูกถีบเมื่อหลายปีก่อน ทำให้มีอาจรับแรงกดดันหนักจากเขาได้ ข้าหายใจเออลมหายใจอันเย็นเฉียบเข้าจมูก ก่อนจะพลิกมือผลักเขาลงจากร่าง หน้าผากของเด็กหนุ่มจึงกระแทกเสาด้านหนึ่งของโครงไม้ไผ่ก่อนจะล้มลงในท่านอนหงาย เลือกกความกว้างจั้งกว่าๆ ซึ่งรับน้ำหนักหิมะหนาสองนิ้วมีอบนยอดไม้ไผ่ร่วงลงมาใส่ข้าจนล้มลงไปทับเขาอย่างแรง

“พี่ใหญ่ มีรู้เหตุใดขอทานผู้นั้นจึงแข็งตายอยู่ในตรอก ทั้งเจ้าเด็กจากแคว้นจิ้นผู้นั้นก็หายไป เขาคงมิได้หนีออกจากเมืองไปแล้วหรอกระ” เสียงแหบแห้งของบุรุษพลันดังมาจากด้านนอก

“ประตูเมืองมีคนของพวกเราเฝ้าสังเกตการณ์ เขามีอาจออกไปได้”

“แต่เมืองยังกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ พวกเราจะไปตามหาเขาจากที่ใดได้เล่า

⁴² หน่วยวัดความยาว 1 จั้ง ยาวประมาณ 3.3 เมตร (10 นิ้ว)

ถ้าอย่างใดเราสองพี่น้องคินทองลืบก้อนนั้นให้คนแคว้นจีนไปเสียเถิด อากาศหนาวนัก พวกเราไปหาความสุขกับแม่ม่ายค้าสุราดีหรือไม่”

“เจ้าโง่ คิดว่าคนผู้นั้นเป็นคนที่พวกเราสามารถคืนเงินได้หรือ เจ้ารับงานนี้มาแล้ว หากไม่ตัดหัวเจ้าเด็กนั้นส่งไปซินเจียงเพื่อลาภยศ เช่นนั้นก็รอให้ผู้อื่นมาตัดหัวพวกเราเสียเถิด”

“หากรู้เช่นนั้น...”

“เลิกบ่นเสีย เจ้าเด็กนั้นบาดเจ็บมิอาจหนีไปได้ไกล เจ้าหาเขาในบริเวณนี้ ข้าจะไปดูทางนั้น”

ชานอนหมอบอยู่ใต้เลือกโดยมิกล้ายับตัวแม่แต่น้อย หิมะบนแผ่นหลังค่อยๆ ละลาย น้ำเย็นเฉียบไหลผ่านเสื้อซึมเข้ามาในเสื้อคลุมของข้า แต่เดิมสิ่งที่ยึดอยู่ในเสื้อคลุมคือเศษผ้าและหญ้าแห้ง เมื่อดูดซับน้ำจากหิมะก็หนักวากับมีก้อนน้ำแข็งพันซั้งทับอยู่บนหลังของข้า ข้าหนาวจนตัวสั่น ทั้งเกรงว่าคนด้านนอกจะได้ยินเสียงฟันกระทบกัน จึงทำได้เพียงแลบลิ้นคันขณะที่ฟันกระทบกันเอาไว้ ทนกับความเจ็บปวดที่ลิ้น

“ฆ่าบิดาผู้อื่นตาย ทั้งยังมีปล่อยลูกชายไปอีก ผู้สูงศักดิ์แห่งแคว้นจีนช่างโหดเหี้ยมเสียจริง” บุรุษด้านนอกผู้หนึ่งจากไปแล้ว อีกผู้หนึ่งคงรังเกียจอากาศที่หนาวเหน็บและหิมะซึ่งตกหนัก จึงมียอมขยับเขยื้อน กลับทรุดตัวลงนั่งบนเลือก

‘ชื่อเออร์เอ่ย... ชื่อเออร์ เจ้านำคนที่พาความวุ่นวายผู้นี้มาทำไมกัน!’

ข้าซ่อนตัวอยู่ใต้เลือกอย่างยากลำบาก ขณะที่ทั้งร่างแข็งเกร็งมิกล้ายับเคลื่อนไหวแม่แต่น้อย ชายที่อยู่ด้านนอกรับเงินรางวัลเพื่อมาเอาชีวิตผู้อื่นเวลานี้ชานอนอยู่ในสถานที่เดียวกับเด็กหนุ่มผู้เป็นเป้าหมาย เขาคงไม่เมตตาให้ข้าเก็บศีรษะไว้

ในเมื่อหลบซ่อนได้ไม่นาน ทั้งยังหนีไปไหนไม่ได้ แล้วจะทำเช่นไรดีเล่า!

ระหว่างที่ข้าครุ่นคิดหาวิธีเอาชีวิตรอด เด็กหนุ่มผู้ราวกับเป็นศพได้ร่างข้าก็พลันรู้สึกตัวตื่นขึ้น ใต้เลือกก็มีมิติไร้แสงสว่าง ชานอนคว้า เขานอนหงาย

ศิระล้มผัสศิระ ใบหน้าประชิดกัน เขาเบิกตากว้างมองข้า จนข้าอยากใช้ไม้
ทุบเขาให้ตายเสียเหลือเกิน

“เจ้าเป็นใคร” เขาถาม

“เอ่อ...” ข้าไร้เรี่ยวแรงจะต่อว่าเขา เพียงรำพึงว่าจะตายก็ช่าง เร็วหรือ
ช้า วันหนึ่งก็ทำได้แตกต่าง

จริงดังคาด แสงสว่างพาดผ่านเข้ามาเหนือศิระ เลือกหนีออก ข้า
สบตากับเด็กหนุ่มและพยายามลุกขึ้น ปากก็ร้องตะโกน “วิ่ง!”

เด็กหนุ่มรู้ในทันทีที่เกิดสิ่งใดขึ้น เขาผุดลุกขึ้นยืนแล้วเร่งนำเสือกไป
พันรัดตัวบรุษผู้นั้น จากนั้นจึงดึงมือข้าพาวิ่งหนี

สวรรค์! ไยเจ้าต้องลากข้าไปด้วยเล่า พวกเราแยกกันหนีมิได้หรือ

บรุษด้านหลังร้องเสียงดังพลางชักดาบวิ่งตาม โชคดีที่หิมะตกทำให้พื้น
ลื่น พวกเราทั้งสองนำหนักเบาจึงวิ่งได้เร็ว บรุษด้านหลังรูปร่างบึกบึนนัก ฝีเท้า
หนักแน่นทว่าไม่ได้รวดเร็วจึงมีอาจไล่ทันพวกเรา

“ทางนี้!” เด็กหนุ่มลากข้าเลี้ยวเข้าไปในตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง

“อย่าไปทางนั้น...” วาจาของข้ายังมีทันออกจากปากก็ถูกเขาผลักเข้าไป
ในตรอกลึกเสียแล้ว ข้าเป็นชาวฉิน เขาเป็นชาวฉิน ไหนเลยเขาจะรู้ว่าเก่า
ครอบครัวในตรอกแห่งนี้ เป็นบุคคลซึ่งขยันขันแข็งที่สุดในเมืองยง ทางเดินปู
แผ่นหินซึ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าถูกกวาดจนสะอาดสะอาดอัน เหลือเพียงหิมะตกใหม่
ปกคลุมอยู่บางๆ เท่านั้น เพียงบรุษผู้นั้นเข้ามาในตรอก ก็จะสามารถไล่ตาม
พวกเราได้อย่างรวดเร็ว หากถูกไล่ทันจะมีเหลือทางรอด

ก่อนหน้านี้แม้ข้าจะมีได้หนวยตาย หิวตาย หรือว่าถูกไฟคลอกตาย ก็
ใช้ว่าวันนี้ข้าจะอยากตายอยู่ในตรอกเป็นเพื่อนเขาโดยมิรู้วิธีไหน

ในช่วงขณะที่กำลังสิ้นหวัง ข้าเห็นประตูห้องเก็บฟืนของบ้านหลังหนึ่งข้าง
ถนนเปิดแง้มอยู่เล็กน้อย จึงรีบวิ่งเด็กหนุ่มผลักเขาเข้าไปในประตู เขาเบียด
ตัวเข้าไปในห้องเก็บฟืนและยื่นมือมาดึงข้า

ข้าได้แต่ต่อว่าสาปแช่งตนเองในใจ ก่อนจะหมุนตัววิ่งต่อไปข้างหน้า

“ช่วยด้วย! มีโจรร้าย” ข้าวิ่งพลางร้องตะโกนไปตลอดทาง เมื่อเห็นตรอกซึ่งมีกองหิมะปกคลุมอยู่จึงมุดเข้าไป

บุรุษผู้นั้นล้มลุกคลุกคลานอยู่บนพื้นหิมะหลายครั้ง ในที่สุดก็ไล่ตามข้ามาทัน เมื่อเห็นข้าติดอยู่ในทางตันก็หัวเราะเสียงดัง ทว่าไม่นานเขาก็รู้สึกตัวว่าผู้ที่ตนเองต้องการไล่ตามจริงๆ ได้หายไปแล้ว

“คนเล่า! เจ้าเด็กหนุ่มที่อยู่กับเจ้าผู้นั้นเล่า” เขาเงื้อดาบขณะร้องถามข้าอย่างโหดร้าย

“อย่าเข้ามานะ! ต่อให้เจ้าจับข้าไป ข้าก็ไม่มีทางบอกเจ้าแน่” แผ่นหลังของข้าแนบชิดผนังดินที่สูงสองช่วงตัว ข้าร้องไห้พลางตะโกนขู่ เมื่อเขาก้าวเข้ามาใกล้อีกหนึ่งก้าว ก็หยิบหิมะบนพื้นปาใส่อย่างสะเปะสะปะ

“กล้าไม่บอกรี! ระวังข้าจะจับเจ้าถลกหนังทำเป็นหมวก!”

บุรุษผู้โหดเหี้ยมเก็บดาบลงอย่างไม่พอใจ เดินมาด้านหน้าและทำท่าจะคว้าคอข้า ข้าพลิกหลบไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว พลางใช้สองนิ้วบีบจมูกไว้แน่นตุ้ม!

บุรุษผู้นั้นตกใจเล็กน้อย เท้าข้างหนึ่งเหยียบพลาดตกลงไปในบ่อเกรอะซึ่งอยู่ตรงหน้าข้า

เมื่อเป็นบ่อเกรอะ สิ่งซึ่งกองอยู่ด้านในจึงเป็นอุจจาระและปัสสาวะที่แต่ละบ้านเททิ้ง หากเป็นช่วงเดือนหกถึงเดือนเจ็ด แม้ปากบ่อจะมีตะแกรงไม้ไผ่สานอย่างหนาแน่นปิดไว้ ทว่ากลิ่นเหม็นก็ยังลอยโชยไปไกลถึงหน้าตรอก แต่หลายวันมานี้หิมะตกติดต่อกัน อย่างว่าแต่มองไม่เห็นปากหลุมกว้างสามมือกระทั้งกลิ่นเหม็นตลบอบอวลยังคล้ายถูกหิมะแช่แข็งไปแล้ว

ข้าแสวงหาทำปาดน้ำตาพลางเอ่ยกับบุรุษผู้ซึ่งร่างครึ่งหนึ่งถูกฝังอยู่ในกองอาคม “นี่มีแปลกที่สหายของเจ้าผู้นั้นจะกล่าวว่าเจ้าโง่เง่า ข้าบอกเจ้าก็ครั้งแล้วว่าอย่าเข้ามา เจ้ายังตั้งต้นจะเข้ามา เวลานี้แม้จะลอกหนังของเจ้ามาให้ข้าทำแผ่นรองรองเท้า ข้ายังรังเกียจความเหม็นของเจ้าเลย!”

“เจ้าเด็กชั่ว ข้าจะตัดหัวเจ้า” บุรุษผู้นั้นคว้าเอวอาวุธสีดำทำหนึ่งโยนใส่ข้า

ด้วยความโมโห

ข้าร้องเสียงหลงขณะเคลื่อนไหวหลบ ก่อนจะวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็วราวกับ
หาน้ำมันบนฝ่าเท้า เมื่อวิ่งมาถึงหน้าต่างก็มองเห็นเงาร่างในชุดเขียวไวๆ กำลัง
ถือดาบวิ่งฝ่าสายลมและหิมะเข้ามาหาข้า

ข้าแปลกใจเล็กน้อย เหตุใดเขาจึงยังอยู่ที่นี้ ข้าหาได้รู้จักเขามาก่อน ทั้ง
ยังเป็นชาวบ้านผู้มีฐานะต่ำต้อย หากเขาทิ้งข้าไว้และจากไป ข้าก็肯定不会กล่าวโทษ
เขาเลย

ทว่าเขาหาได้หนีไป ทั้งท่าทางร้อนรนเช่นนี้กลับดูคล้ายว่าต้องการรีบมา
ช่วยข้า

“โยเจ้าจึงอยู่คนเดียว โจรชั่วผู้นั้นเล่า เจ้าบาดเจ็บหรือไม่ว่ เด็กหนุ่มผม
ยุ่งเหยิง แขนเสื้อด้านซ้ายขาดเป็นทางยาวจนมองเห็นเนื้อสีขาวตัวบางด้านใน

“กินอาจมอยู่ในบ่อเกรอะแล้วละ!” ข้ายิ้มให้เขาอย่างภาคภูมิใจ ขณะ
เอ่ยในใจว่าคนผู้นี้เป็นยอดบุรุษโดยแท้ มิเสียแรงที่ซื้อเออร์หลงไหลชื่นชมมา
นับเดือน

“บ่อเกรอะ?” เด็กหนุ่มมองข้าอย่างตกตะลึง “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าตรงนั้น
มีบ่อเกรอะ แล้วเขาตกลงไปได้อย่างไร”

“เมื่อก่อนข้าเคยถูกคนจับโยนเข้าไป จึงจำได้” ข้าเช็ดหน้าขึ้นอย่าง
ภาคภูมิใจ เมื่อเอ่ยจบจึงสังเกตเห็นว่าเด็กหนุ่มมีสีหน้าค่อนข้างประหลาดใจ
“มีอันใด รังเกียจที่ข้าสกปรกหรือ เมื่อครู่เจ้าเป็นคนจูงมือข้าไปด้วยเองนะ”

“ข้า...” เด็กหนุ่มใบหน้าแดงก่ำ

ข้ามิอยากต่อล้อต่อเถียงกับเขาจึงรีบเอ่ย “นอกจากผู้ที่อยู่ในบ่อเกรอะ
แล้ว ในเมืองยังมีผู้อื่นที่คิดฆ่าเจ้าอยู่ หน้าประตูเมืองก็มีคนของพวกเขาดูแล
กัน หากเจ้ามีสถานที่อื่นซึ่งใช้หลบซ่อนได้ ก็รีบไปเสียเถิด”

เด็กหนุ่มชะงัก ใบหน้าเนียนราวกับหยกพลันมองคล้ำ “ข้า... ไม่มีที่
ไป”

“ไม่มีที่ไป?”

“อื้อ”

เด็กหนุ่มยืนคอคอดอยู่ตรงหน้าข้า เกล็ดหิมะจำนวนมากตกลงจากฟากฟ้า ลบเลือนทุกสรรพสิ่งรอบกายพวกเราไปจนสิ้น ในโลกสีขาวโพลน คล้ายมีเพียงข้ากับเขาที่กำลังยืนเผชิญหน้ากัน ข้ารู้ว่าบุรุษตรงหน้าจะนำความวุ่นวายมาให้ แต่กลับรู้สึกว่าการไม่พาเขาไปด้วย เขาจะถูกทอดทิ้งให้อยู่ในโลกแห่งหิมะขาวโพลนนี้เพียงลำพัง และมีอาจออกไปได้ชั่วฉับนรินทร์

ข้าสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะมองไปยังเด็กหนุ่มและเอ่ย “เจ้าเชื่อใจข้าหรือไม่ หากเชื่อใจข้า ข้าสามารถพาเจ้าไปยังที่ปลอดภัยได้”

เด็กหนุ่มชะงัก ยิ้มอย่างขมขื่นแล้วเอ่ย “วันนี้ข้าถูกสหายรักหลอกลวงมาถึงสองคราแล้ว ให้เชื่อเด็กหญิงอย่างเจ้าอีกสักคราจะเป็นไรไปเล่า ขอน้องสาวช่วยนำทางด้วย!”

เอ่ยจบเขาก็ประสานสองมือขึ้น ก่อนจะโค้งคำนับข้า ชาวบ้านต่ำต้อยอย่างข้ามิกล้ารับการคำนับจากเขาจึงรีบเบี่ยงกายหลบไปด้านข้าง ชั่วขณะนั้นข้าพลันเหลือบเห็นผ้าดิบไวท์ทูลซึ่งเขาผูกไว้กับด้ามดาบ

เฮ้อ... มิรู้ว่าบิดาของเขาเคยล่วงเกินผู้ใด ตนเองสิ้นใจแล้ว ลูกชายกลับยังต้องลำบากหนีเอาชีวิตรอดไปทั่วเช่นนี้

“ไปเถิด! ครานี้ข้านำทางเอง” ข้ายื่นมือไปจับข้อมืออันเย็นเยียบของเด็กหนุ่ม

นอกประตูหลังของจวนแม่ทัพ ชื่อเออร์กำลังนั่งยองๆ วาดวงกลมอยู่
บนพื้นคล้ายจะกลายเป็นมนุษย์หิมะตัวน้อยไปเสียแล้ว

เมื่อเห็นนาง หัวใจซึ่งกำลังแหว่งโหวงของข้าก็สงบลง “เจ้าเด็กดี! เมื่อครูเจ้าไปที่ใดมา” ข้าตะโกนถามเสียงดัง

“แล้วเจ้าไปที่ใดกันเล่า ข้า...”

ขณะเอ่ยตอบข้า ชื่อเออร์กี้ลุกพรวดขึ้น หิมะกองหนาบนศีรษะครึ่งหนึ่งร่วงใส่ป่า ขณะที่อีกครั้งยังเกาะแน่นอยู่บนมวยผมนาง

“ไยจึงไม่เอ่ยคำให้จบเล่า ลิ่นแข็งไปแล้วหรือ” ข้ามองนางอย่างขบขัน
ชื่อเออร์วิ่งเข้ามาหาข้า ก่อนจะดึงแขนเสื้อข้าไว้โดยมิกล้าเงยหน้ามอง
เด็กหนุ่ม เพียงกระซิบข้างหูข้าอย่างเขินอายและตื่นตระหนก

“เขาฝันได้อย่างไร”

“เข้าไปสนทนาด้านโน้เกิด อยู่ตรงนี้เดี่ยวผู้อื่นมาพบข้า” ข้าผลักชื่อเออร์
เข้าประตูจวนไป

วันนี้หิมะตกหนัก ทั้งผู้คนส่วนใหญ่ในจวนต่างก็กำลังเตรียมการสำหรับ
พิธีที่จะจัดช่วงปลายปีอยู่ที่ส่วนหน้า ตลอดทางที่เดินมาจึงไม่เกิดปัญหาใด ข้า
ทิ้งให้ชื่อเออร์ดูแลเด็กหนุ่มอยู่ในห้องพัก ขณะที่ตนเองวิ่งกลับไปยังห้อง
หนังสือและใช้ถ้วยดินเผาตักถ่านแดงที่ร้อนระอุมาหลายก้อน

เมื่อข้าเปิดประตูเข้าไปในห้องพัก บุคคลทั้งสองก็พูดคุยอย่างสนิทสนม
คุ้นเคยกันเสียแล้ว

“เจ้ากลับมาแล้วหรือ” ชื่อเออร์ลุกขึ้นจากพูกนอนมาสวมรองเท้าพลาง
เอ่ยกับข้า “หยุดนั่นแหละเหตุการณ์เมื่อครู่เขานั่นหิวจนหมดสติไป เช่นนั้นข้าจะ
ไปหาของกินก่อน เจ้าอยู่ที่นั่นเป็นเพื่อนเขาเถิด”

ที่แท้เขามีนามว่าหยูอัน

ข้าส่งถ้วยดินเผาในมือไปให้เด็กหนุ่มบนพูกนอนพลางหันไปเอ่ยกับ
ชื่อเออร์ “ข้าเองก็ต้องกลับห้องหนังสือแล้ว หากปู่ของเจ้าพบว่าข้าหายไป อาจ
มาตามหาถึงที่นี่”

“แล้วเขา...” ชื่อเออร์หันมองหยูอันอย่างกังวล

“เพียงเขาไม่ก้าวออกจากประตูนี้ ก็จะไม่มีผู้ใดพบเขา เจ้าเองก็อย่า
ลุกลี้ลุลนจนทำให้ผู้อื่นจับสังเกตได้เล่า”

“อ้อ เมื่อครู่ระหว่างทางข้าถูกบ่ไปพาไปจวนไปหิลี่ด้วยกัน ขอเนื้อหมัก
มามิได้ แต่ก็ได้ของดีมาไม่น้อย ต้าโถวชื่อฝูอนุญาตให้ข้าพักครึ่งวันแล้ว เช่น
นั้นข้าจะรีบไปรีบกลับ” ประโยคแรกชื่อเออร์เอ่ยกับข้า ทว่าประโยคหลังนาง
หันไปบอกกับหยูอัน

เขาพยักหน้าเล็กน้อย ขณะที่นางยิ้มสดใส ก่อนจะสวมเสื้อคลุมฟาง และออกไปด้านนอก

“เช่นนั้นเข้าไปก่อนนะ เจ้าพักผ่อนเถิด”

“เจ้าจะกลับมาอีกเมื่อใด” หยูอันยืนมือมาคว้าแขนเสื้อข้าไว้ เขาถูกคนตามเอาชีวิตมาตลอดวัน อย่างไรก็ตามก็ยังหวาดกลัว

ข้าบีบมือเขา ก่อนจะยิ้มกว้างให้ “ไม่นานหรอก”

ในห้องหนังสือ ถ่านในเตาสามขาของหูกบายสูญหายไปเกือบครึ่ง

ที่ด้านนอก ลมเหนือได้พัดเอาเกล็ดหิมะซึ่งแข็งตัวไปกระทบขอบหน้าต่างเป็นชั้นๆ ข้าคุกเข่านั่งลงข้างเตาไฟซึ่งริบหรี่เต็มที พลังมองเสื้อคลุมอันชื้นแฉะในมืออย่างหดหู่ เสื้อคลุมชิ้นตัวนี้ไปทำให้ข้าเมื่ออายุได้หกขวบ แม้แขนเสื้อจะสั้นไปมาก ทว่ามันกลับเป็นเสื้อกันหนาวเพียงตัวเดียวของข้า มิรู้ว่วันนั้นไปเกี่ยวถูกสิ่งใด ด้านหลังจึงมีรอยขาดขนาดสองซุน เศษหุ่นสีดำขึ้นรา และดอกฝ้ายซึ่งจับตัวเป็นก้อนทะลักออกมา

เมื่อไล่ด้านในเปียก เสื้อกันหนาวก็ใช้การไม่ได้ สามเดือนต่อจากนี้ เกรงว่าข้าจะต้องทนหนาวเสียแล้ว

ข้าทอดถอนใจพลงโยนเสื้อคลุมตัวสั้นไว้ด้านข้าง จากนั้นก็หยิบตำราไม้ไผ่ม้วนหนึ่งจากชั้นหนังสือมาวางบนโต๊ะเช่นที่เคยทำ

บ่าวรับใช้ในจวนแม่ทัพต่างเป็นชาวบ้านธรรมดา ขณะที่ข้านับเป็นเพียงทาสคนหนึ่ง อย่างไรก็ตามไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ แม้จะถูกนำไปขายยังอาจไร้ค่าเสียยิ่งกว่าหนังสือแผ่นหนึ่ง ทว่าข้ากลับปรารถนาจะรู้หนังสือเป็นอย่างยิ่ง ข้าอยากรู้ว่าเพลงที่ท่านแม่ร้องยามกล่อมข้าจนนอนหลับทุกราตรีคือเพลงใด ข้าอยากรู้ว่าสิ่งที่นางเอ่ยยามไม่ได้สติคือภาษาใด หากคนผู้หนึ่งจับจ้องไปยังอีกผู้หนึ่งเป็นเวลาลิบวัน ร้อยวัน แม้มิเอ่ยคำสนทนา พวกเขาก็สามารถรู้จักกันได้ เช่นนั้น หากข้าจ้องมองม้วนไม้ไผ่เหล่านี้ทุกวัน ลักวันหนึ่งข้าจะรู้จักและเข้าใจพวกมันหรือไม่



“ข้าซื้ออาสือ พวกเจ้าจำข้าได้หรือไม่” ข้าใช้ปลายนิ้วสัมผัสสร้อยหมึกบน
ซีไม่ไผ่

แอ็ด...

เกิดเสียงดังขึ้นเบาๆ ตรงประตู

ใจข้าตระหนกตก! อยากจะลุกขึ้นเก็บม้วนตำราบนโต๊ะในทันใด ทว่า
กลับไม่ทันกาลเสียแล้ว...